68ste JAARGANG No. 8092 | ZATERDAG 17 FEBRUARI 1951 | ACHT PAGINA'S

AMIGOE DI CURAÇAO

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Abonn.-prijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname, Bovenwinden ƒ 2.50. — Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbet.).
Kantoor: Consciëntiesteeg 27—29. Telefoon: Redactie 3858 — Administratie 3550.
Uitgave N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao.
Hoofdredacteur: Ad. Versney.

Stalin blaast hoog van de Rode toren

Smijt staalharde beschuldigingen naar alles wat niet Rood is

Londen. — Radio-Moskou zond Vrijdagavond in plaats van het gebruikelijke nieuws een interview uit, dat maarschalk Stalin aan een correspondent van de „Prawda" had toegestaan. Volgens de omroeper was dit interview kort geleden gehouden. Dit is de eerste openbare verklaring over een internationale aangelegenheid sinds twee jaren. De eerste vraag aan Stalin luidde:

„Wat is uw mening omtrent de jongste verklaring van de Britse premier Attlee in het parlement, dat de Sovjet-Unie na het einde van de oorlog niet ontwapend heeft, dat wil zeggen haar troepen niet heeft gedemobiliseerd, en dat de Sovjet-Unie sindsdien aanhoudend haar gewapende strijdkrachten uitbreidt?"

Rusland demobiliseerde

Stalin antwoordde: „Ik beschouw deze als een belastering van de Sovjet-Unie. De gehele wereld weet, dat de Sovjet-Unie na de oorlog gedemobiliseerd heeft. Dit is gedaan in drie stadia. De eerste twee stadia waren gelegen in de loop van 1945 en de tweede fase werd afgewikkeld van Mei tot September 1946. Bovendien werden de oudere groepen in het Sovjet-leger in de periode van 1946 en 1947 en alle overblijvende oudere groepen begin 1948 gedemobiliseerd.

Vredeseconomie

Indien de heer Attlee een betere kennis had omtrent financiën en economie, zou hij weten, dat geen regering dergelijke grote industriële plannen kan ontwikkelen als de geweldige hydro-electrische installaties aan de Wolga, de Dnjepr en de Amoedarja (Toerkestan), die posten vormen van duizenden millioenen op de begroting, prijsverminderingen invoeren en tegelijkertijd herbewapenen. Het moet gemakkelijk te begrijpen zijn, dat een dergelijke politiek tot bankroet zou leiden. Premier Attlee zou zowel op grond van zijn eigen ervaring als op grond van de ervaring der Verenigde Staten moeten weten, dat een dergelijke politiek onvermijdelijk de groei van de oorlogsindustrie tot gevolg zou hebben, maar tezelfdertijd het kleiner worden van de vreedzame industrieën voor de burgerbehoeften. Dit zou wederom leiden tot prijsverhoging en verlagingen van de kapitaalsinvesteringen.

Leugen

Attlee moet gebruik maken van een leugen ten aanzien van de Sovjet-Unie. Hij moet de vredelievende politiek van de Sovjet-Unie afschilderen als een agressieve politiek en de agressieve politiek van de Britse regering als een vredelievende politiek teneinde het Britse volk te misleiden en door middel van de leugen in een nieuwe wereldoorlog te slepen, georganiseerd door de heersende kringen der Verenigde Staten. Indien de heer Attlee een voorstander is van de vrede, waarom heeft hij dan het Sovjet-voorstel in de Verenigde Naties betreffende het onmiddellijk sluiten van een vredespact tussen de Sovjet-Unie, Groot-Brittannië, de Verenigde Staten, China en Frankrijk verworpen?"

Stalin voegde er aan toe, dat Attlee „niet voor de vrede, maar voor het ontketenen van een nieuwe wereldoorlog is. Indien hij werkelijk vrede wenst, waarom ging hij dan niet accoord met de Sovjet-voorstellen tot ontwapening en het verbod van atoomwapens? Waarom vervolgverbod van atoomwapens? Waarvervolgde hij de vredesbeweging en verbood hij het vredescongres in Sheffield? Bedreigde de vredes-beweging misschien de veiligheid van Engeland?"

V.N. oorlogs-instrument

Stalin zei, dat de Verenigde

Naties oorspronkelijk opgericht waren als instrument voor het bewaren van de vrede, maar „thans veranderen in een middel tot het ontketenen van een nieuwe wereldoorlog".

De Verenigde Naties worden beheerst door het Amerikaanse bloc, zo verklaarde hij. Zij zijn niet langer een wereldorganisatie, maar een Amerikaanse organisatie, die voor de Verenigde Staten werkt.

Korea

Op een vraag **over de toestand** in Korea antwoordde Stalin, dat, indien Engeland en de Verenigde Staten China's vredesaanbiedingen definitief verwerpen, „de oorlog dan slechts zou kunnen eindigen in een volledige nederlaag van de interventionisten". Stalin was van mening, dat dit einde niet te wijten zou zijn aan inferioriteit van de Britse en Amerikaanse generaals en officieren. „De gedachte aan de oorlog tegen de Koreanen, die hun land verdedigen, is de soldaten zeer antipathiek. Het is moeilijk hen er van te overtuigen, dat de Verenigde Staten het recht hebben om hun eigen veiligheid op het gebied van Korea aan de Chinese grenzen te verdedigen, terwijl China en Korea niet het recht hebben om hun veiligheid op hun eigen terrein of aan de grenzen van hun gebied te verdedigen".

Schandelijk

Op de vraag: **„Wat is uw mening over het besluit der Verenigde Naties, dat China tot agressor brandmerkt?** antwoordde Stalin: „Ik acht dat een schandelijke beslissing. Men moet wel de laatste rudimenten van zijn geweten verloren hebben om vol te houden, dat de Verenigde Staten, die zich Chinees gebied, het eiland Taiwan (Formosa) hebben toegeëigend en Korea zijn binnengetrokken. de partij is, die zichzelf verdedigt, terwijl China, dat zijn eigen grenzen verdedigt en poogt Taiwan terug te krijgen, de aanvaller is.

De agressieve groep der Verenigde Staten wordt vertegenwoordigd door de tien landen van het Atlantische Pact, te weten Amerika, Engeland, Frankrijk, Canada, België, Nederland, Luxemburg, Denemarken, Noorwegen en IJsland, en 20 Zuid en Midden-Amerikaanse landen, waaronder Mexico, Argentinië, Chili en Brazilië. Vertegenwoordigers van deze landen nemen nu beslissingen over het lot van oorlog en vrede in de Verenigde Naties. Zij hebben het schandelijke besluit gebracht over de agressiviteit van de Chinese Volksrepubliek.

Het is kenmerkend voor het huidige bewind in de Verenigde Naties, dat b.v. de kleine Dominicaanse Republiek, welker bevolking nauwelijks twee millioen telt, hetzelfde gewicht in de schaal legt als India en veel meer dan de Chinese Volksrepubliek, die beroofd is van stemrecht in de Verenigde Naties. Niet slechts Amerika en Canada streven naar ontketening van een oorlog, neen, ook de twintig Zuid-Amerikaanse landen, waarvan de landeigenaren en de zakenlieden uiterst gaarne een oorlog ergens in Europa of Azië wensen, teneinde goederen te kunnen verkopen aan de oorlogvoerende landen tegen buitensporige hoge prijzen en teneinde aan de bloedige transacties millioenen te verdienen". Het was voor niemand een geheim, dat deze landen thans de meest gehoorzame volgelingen van Amerika in de Verenigde Naties zijn. De Organisatie der Verenigde Naties ging hiermede de roemloze weg op van de Volkenbond. Zij heeft zelf het graf voor haar morele prestige gegraven en zichzelf tot ontbinding gedoemd.

Oorlogsdorst

Stalin zei nog, dat niet slechts in Amerika en Engeland, doch ook in Frankrijk „agressieve krachten naar oorlog dorsten". Zij wensten oorlog voor het maken van super-winsten. Het waren millionairs en milliardairs. Deze krachten beheersten de reactionnaire regeringen en leidden deze. Zij waren echter te zelfder tijd bevreesd voor hun eigen volken en gebruikten daarom de reactionaire regeringen om het volk te bedriegen en een nieuwe oorlog voor te stellen als een defensieve oorlog. De volken wensen namelijk geen nieuwe oorlog. De vrede zou geconsolideerd worden, indien de volken het beschermen van de zaak van de vrede in eigen handen zou nemen. Oorlog zou onvermijdelijk kunnen worden, als oorlogshitsers het volk in leugens konden verstrikken.

Vredes campagne

„Daarom is een groots opgezette vredescampagne als middel om de misdadige machinaties van de oorlogshitsers aan de kaak te stellen thans van het allereerste belang.

Wat de Sovjet-Unie betreft, zij zal ook in de toekomst standvastig een politiek blijven volgen van het vermijden van oorlog en het handhaven van de vrede". Tot zover het interview.

Waarom?

Men vraagt zich af, aldus Reuter, waarom Stalin juist dit ogenblik heeft uitgezocht. Sommige diplomatieke waarnemers achten het mogelijk, dat Stalin wil pogen de voortgang in het Atlantische verbond te stuiten. Volgens anderen is het de bedoeling aan het Westen te tonen, dat Rusland over de dingen van gedachten wil wisselen bij de vier landen-besprekingen, die het heeft voorgesteld. Britse diplomatieke waarnemers zagen Stalins verklaring als de climax van de communistische vredescampagne en als een appel aan het Westen om de bewapeningsplannen te laten varen.

In Franse regeringskringen meent men, dat het voornaamste doel van Stalin was blijk te geven van Ruslands wens om over de dingen te praten.

Parijs — Te Parijs wordt vernomen, dat de drie Westelijke mogendheden thans overeenstemming hebben bereikt over het antwoord op de laatste Russische nota. Het zal begin volgende week naar Moskou worden gezonden. Voorgesteld zal worden, dat de plaatsvervangers op 5 Maart te Parijs vergaderen om de agenda op te stellen voor de volledige viermogendhedenbijeenkomst.

PRINSES MARIJKE, DE KONINKLIJKE BENJAMIN, WORDT MORGEN VIER JAAR. ONZE HARTELIJKE GELUKWENSEN GAAN NAAR HAAR UIT, MET BEDEN VOOR EEN LANG EN GELUKKIG LEVEN.

EISENHOWER NAAR PARIJS.

Parijs — Van bevoegde zijde wordt vernomen, dat Eisenhower op 21 Februari in Hotel Trianon te Versailles verwacht wordt. Hij vertrok Vrijdagochtend met de „Queen Elisabeth" uit New York, gaf tegenover journalisten geen bijzonderheden van zijn nieuwe reis naar Europa en verklaarde: „De gehele wereld weet, dat wij geen agressieve oogmerken hebben en slechts pogen de vrede te handhaven."

SPOORLOOS VERDWENEN

Bilbao. — De Colombiaanse schoener „Gloria" met een bemanning van 17 koppen is sinds vijf dagen spoorloos verdwenen. Amerikaanse militaire vliegtuigen zijn aan het zoeken.

's-Gravenhage — De heren dr W. Drees en mr J. R. H. van Schaik hebben hedenavond hun opdracht tot vorming van een kabinet aan H.M. de Koningin teruggegeven.

— H. M. de Koningin heeft Zaterdagmorgen in Den Haag achtereenvolgens ontvangen prof. Kranenburg, de voorzitter van de Eerste Kamer, dr Kortenhorst, de voorzitter van de Tweede Kamer, jhr mr Beelaerts van Blokland, de vice-voorzitter van de Raad van State, prof. mr Romme, de fractievoorzitter van de K.V.P. in de Tweede Kamer, mr Burger, waarnemend fractievoorzitter van de P.v.d.A., en de heer Tilanus, fractievoorzitter van de C.H.U.

het nieuws van vandaag

Het zorgenkind van onze maatschappij is ongetwijfeld het verkeer. Nieuwe straten, en overvloed van autos, onverantwoordelijke bestuurders, die maximum snelheden niet kennen en het steeds toenemend gebruik — beter geformuleerd, misbruik — van alcohol, stellen aan het verkeer op ons eiland enorme eisen. De dagrapporten van de verkeerspolitie, de veroordelingen voor de rechter, de intrekkingen van de rijbewijzen en de talloze vraagstukken langs de openbare weg, spreken een duidelijke taal.

Orde in deze chaos stellen, het is voorwaar geen sinecure!!

Daarom richten wij vandaag de ere tribune op voor de Verkeersafdeling van de politie, die morgen precies 10 jaar bestaat. Immers, het is deze mobiele afdeling van de politie, die op, aan en langs de openbare weg een waakzaam oog houdt op het snelverkeer door Curaçao, dreven. En dit werk nu reeds 10 jaar lang doet, met enthousiasme en deskundigheid.

Wij weten het, de politie timmert niet graag aan de weg, het liefst werd dit jubileum vergeten. De dienst in de Verkeersafdeling is er een van werken, zij verkiest het gewicht van haar werkzaamheden niet buiten alle proporties te vergroten.

Bij het bereiken van de mijlpaal, is de mens echter gewend achterom te zien, te blikken op de afgelegde weg, waarbij hij zich zal afvragen, of deze weg goed was. Gelukkig hij, die kan zeggen, dat zijn arbeid tot zegen strekte. Welnu, de Verkeersafdeling heeft in het verleden en nu bewezen een voor de maatschappij nuttige instelling te zijn. Een korte karakteristiek moge volgen.

Bij de oprichting in 1941 reden er op Curaçao 3500 motorrijtuigen, op 1 Januari j.l. waren dit er 7100, de toenmalige luitenant Botterweg, de geestelijke vader van de Verkeersafdeling kreeg het commando, met de dagelijkse leiding was belast sergeant H. C. Willemsen, toen bestond de V.A. uit 9 man, waarvan thans nog bij de V.A. zijn, hoofdagent Ch. Molly en E. Veen.

Sedert dien heeft de Verkeersafdeling zich ontwikkeld tot een afdeling specialisten.

De mannen werden bekwaamd in motortechniek, fotografie, tekenen, eerste hulp bij ongevallen en technisch onderzoek van verkeersongevallen.

De zuilen, waarop het werk

Verkeerspolitie

van de V.A. berust, zijn: accuratesse — verkeersongevallen kunnen voor een der partijen grote financiële consequenties met zich meebrengen — en objectiviteit, het is immers de V.A. die de gegevens verzamelt waaruit de rechter het verloop van de aanrijdingen kan construeren. Doch naast deze repressieve taak heeft de V.A. haar preventieve taak niet vergeten. In de afgelopen 10 jaar werden op haar advies wegverbeteringen aangebracht, verkeerspatrouilles trachtten de verkeerszondaars door vaderlijke vermaningen te verbeteren. Zo werd in 1950 door de V.A. 1611 aanrijdingen behandeld, in 1949 waren dit er 1612. Overwerk komt dikwijls voor, doch het parool is: „de dienst moet lopen".

En thans gaat de Verkeersafdeling haar derde lustrum tegemoet, en dit met het besef dat nog vele vraagstukken te wachten liggen op een oplossing. En zij marcheert voort op de ingeslagen weg, zij zal blijven streven naar verbeteringen om aldus haar taak in de Curaçaose samenleving te kunnen blijven vervullen

Het Jubileum van de verkeersafdeling zal slechts in beperkte kring en op eenvoudige wijze gevierd worden. (Maandag om 9.30 uur zal de Hoofd Commissaris van Politie de leden van de V.A. op Rio Canario toespreken). De weggebruikers zouden aan de feestvreugde kunnen bijdragen door op die dag te beginnen met beter en veiliger te rijden en minder verkeersongevallen te veroorzaken. De grootste wens van de V.A.

Nieuwe landingsoperatie bij Intsjon

Tokio — Drie Noord-Koreaanse divisies zijn Zaterdagochtend vroeg aan het front ten Noorden van Tsjetsjon doorgebroken. De Chinezen verdwijnen uit de buurt van Wandioe en Tsjipjong na vijf dagen van zware gevechten.

Vier en twintig kilometer ten Zuiden van Seoel hebben Britse troepen twee heuvels veroverd. Het achtste leger deelt mede, dat de communistische activiteit in het gebied van Tsjipiong is afgenomen tot sporadisch vuur van lichte wapens, mortieren en artillerie. Er werd geen verzet gemeld, toen patrouilles van de verbonden troepen daar een viertal kilometers oprukten.

LT. KOL. M. P. A. DEN OUDEN, Commandant van het Nederlands Detachement V.N., die dezer dagen in de omgeving van Hoengson (Korea) sneuvelde.

Rood communiqué

Radio-Peking, die een frontbericht aan de Han aanhaalde, zeide dat volgens een voorlopige schatting 12.900 Amerikaanse en Zuid-Koreaanse militairen buiten gevecht zijn gesteld sinds het begin van het communistische offensief op 11 Februari. 5140 Amerikanen en Zuid-Koreanen waren gedood of gewond en 7300 Zuid-Koreanen en 550 Amerikanen gevangen genomen.

Landingsoperatie.

Korea — Te Intsjon, de ten Westen van Seoel gelegen haven, ging Vrijdag een speciale afdeling der verbonden troepen in de aanval met de opdracht Intsjon binnen 20 uur gereed te maken voor aanvoerhaven voor het front. Er zullen direct herstellingen verricht worden om van Intsjon, dat zwaar te lijden heeft gehad van hevige beschietingen door de verbonden oorlogsschepen, de beste West-Koreaanse haven te maken.

Verklaring verzocht.

Londen — Van welingelichte zijde wordt vernomen, dat Engeland aan de Verenigde Staten om verduidelijking zal verzoeken van Trumans verklaring, waarin gezegd wordt, dat het al dan niet overschrijden van de 38e breedtegraad louter een strategische kwestie is ter beoordeling van MacArthur. De Amerikaanse regering acht de resolutie van de Verenigde Naties van October die aan MacArthur volmacht geeft, nog steeds van kracht.

Recht tot het hart

— De mens is pas vrij, als hij vrij is van zelfzucht.

Als de ziele luistert....

„Hij werd van gedaante veranderd ...”

Wat een wonderlijk en door onze verduisterde aardse ogen weinig gezien gebeuren is dit: dat een mens van gedaante veranderd, niet van buiten maar van binnen uit. Zij zagen wel nimmer een grotere verandering dan die, welke door kleding en verf en sieraden bewerkt werd: dezelfde duistere mens, slechts nieuwe coulissen en nieuwe tooi.

Desondanks wordt deze gedaanteverandering zo hogelijk gewaardeerd, zo uitbundig geprezen, zo duur betaald. Wat wordt er al niet geofferd, geleden zelfs, om zich de luxe van deze stoffelijke gedaante verandering te kunnen verschaffen. Geofferd word ende baarlijke le- Geofferd worden de baarlijke le- het brood wordt uit de mond gespaard voor een nieuwe opschik van het lijf. Geofferd wordt de eer: alle geestelijke waarde is men bereid te offeren, om het lichaam van gedaante te doen veranderen.

Verandering van gedaante. Welk een ideaal. Welk een inspirerend doel Wat een onweerstaanbare drijfkracht! En niettemin is de gedaante duister vóór en na; verandert hij van kleed en kleur, maar niet van duister naar licht. Niettemin verandert niet de gedaante, maar wat de gedaante dekt; verandert hij niet van binnen, maar van buiten.

Verandering van gedaante.

„In dien tijd nam Jesus Petrus, Jacobus en diens broeder Joannes met Zich en bracht hen op een hoge berg alleen. En Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd, en Zijn aangezicht schitterde als de zon, Zijn klederen werden wit als sneeuw”.

Dit is een gedaanteverandering, te weinig gezien door onze verduisterde ogen. Een verandering, die door geen geld wordt gekocht, die nochtans radicaler is dan alle veranderingen, die niet ontbering, met zonde op deze aarde betaald worden een verandering van duister naar licht, een verandering van binnen naar buiten.

Hoe komt het, dat, waar wij zozeer naar gedaanteverandering verlangen, deze verandering ons zo weinig zegt, ons zo weinig aantrekt? Wellicht omdat wij haar wel nimmer zagen. Want die het zagen op de berg, zeiden: „Heer, het is ons goed hier te zijn; indien Gij wilt, laten we hier drie tenten opslaan”.

Hoe komt het, dat deze verandering ons zo weinig aantrekt? Omdat ze van binnen uit bewerkt wordt? Omdat ze tot stand komt niet door toevoeging aan het lichaam, maar door aftrekking daarvan?

Want dat is het geheim van deze gedaante verandering, de wortel van de bloei dezer boven menselijke schoonheid: dat ze groeit uit de kastijding van het lichaam, niet uit het strelen er van; dat ze groeit uit het vasten en niet uit het feesten.

Verandering van gedaante.

Wanneer wij het Evangelieverhaal van heden lezen, denken wij terug aan de dagen van Carnaval met zijn gedaanteveranderingen en wij begrijpen hier te staan voor het fundamenteel verschil tussen heidendom en Christendom.

Het antwoord op de vraag, welke gedaanteverandering wij zoeken, maakt uit of en in hoever wij Christenen zijn.

CURACAO

PLECHTIGE INSTALLATIE VAN ADVIESCOMMISSIE

Op Donderdag 22 Februari zal Z. E. Gouverneur Peters de Commissie van Advies voor de Staats- en Administratief rechtelijke en Administratief technische hervormingen, welke ingesteld werd bij G.B. van 21 Januari j.l. plechtig installeren. Deze installatie vindt om 9 uur plaats in het Cultuurcentrum. Zoals onze lezers weten hebben zetting in deze commissie, mr N. Debrot, voorzitter, dr J. R. Arends, lid-ondervoorzitter en de heren dr Ch. de la Try Ellis, mr I. C. Debrot, G. Amelink, mr S. v. d. Meer, C. W. Jonckheer, Henny Eman, L. D. Gerharts, J. E. Yrausquin en C. W. Voges als leden.

FILMLIGA CURACAO

De filmvoorstelling van de Filmliga Curaçao kon gisteravond wegens de regen niet in de patio van het Cultuurcentrum plaats vinden en werd deshalve in het tentoonstellingszaaltje gehouden. Dit zaaltje was geheel gevuld toen het programma met slechts geringe vertraging een aanvang nam.

De heer B. Bennebroek Gravenhorst kondigde met enkele woorden de te vertonen films aan en sprak zijn dank voor de medewerking van het departement van Onderwijs en de heer Wezner aan het projectie toestel, waardoor deze avond mede mogelijk was geworden. Behalve de eerste stomme speelfilm „The Great train robbery” en de machtige picturale Vlaamse filmwerk „Rubens”, vermelde het programma bovendien de aangrijpende Engelse oorlogsfilm „A diary for Tymothy”. Het gebodene stond op een zeer hoog peil. Wij achten het een gelukkig teken, dat er ook belangstelling door vele jonge mensen voor het streven van de Filmliga werd getoond.

LIJDENSMEDITATIES.

Maandagavond werd als naar gewoonte weer de eerste Lijdensmeditatie gehouden, die elke Maandagavond gedurende de Vasten in de kerk van Groot Kwartier gegeven wordt. Ofschoon de opkomst niet onbevredigend was is het toch jammer, dat er nog zo eien, zo enorm veel Hollanders niet komen. Is het nu niet mog lijk, zo vragen wij ons af, in het hele jaar die zes Maandagavondjes van de grote Vasten eens te komen?

Men zegt zo dikwijls: voor ons Hollanders wordt er niets gedaan! Nu zijn er lijdensmeditaties, speciaal voor U in het Nederlands, daarom komt dan ook. U zit met kleine kinderen thuis? Och de mensen zijn toch zo kwaad niet wie zou niet even voor een uurtje een oog in het zeil willen houden?

U hebt geen vervoer? Wie zou U niet even willen meenemen als U er om zou vragen? Ziet in Uw medemens toch altijd geen vreemdelingen, maar Uw broeders en zusters, die U graag willen helpen, evenals U een ander graag helpt, niet waar?

DUSHI FROST

„Dushi Frost” is de naam van een nieuw ijsproduct, dat *Moron Trading Co* in de handel gaat brengen na eerst een naar alle eisen van de moderne tijd een ijsfabriek te hebben ingericht in de Nieuwestraat nr. 12.

Gisteren hebben wij ons laten rondleiden door de heer A. Moron en de bedrijfsleider, de heer Dick Maduro, die geen onbekende is in het „ijswezen”.

Moderne Kelvinator apparaten staan in de fabriek opgesteld om in een minimum van tijd grote hoeveelheden ijs te fabriceren. Hygiene en kwaliteitsproducten gaan hier hand aan hand. Er is een grote roomijsmachine, die 5 gallon ijs fabriceert in 15 minuten. In grote diepvriesbakken, waar een temperatuur heerst van 15° C beneden O, wordt het ijs opgeslagen. De fabricage van de zogenaamde ijslollies in diverse smaken is een unicum van technisch vernuft.

Het ijs wordt in afgesloten bakken, waarin de (24) matrijzen voor de ijslollies zijn gegoten, in een grote bak met in beweging zijnd water geplaatst. Dat water heeft een temperatuur van 20° C beneden 0. Binnen 13 minuten is het ijs bevroren en krijgt het de harde vorm van de ijslollie.

Een machine blaast automatisch de verpakkingszakjes open, zodat het ijs niet met de handen wordt beroerd. Het water wordt automatisch — net zoals Uw ijskastsysteem — op die lage temperatuur gehouden. De ijsfabriek heeft verder nog een Reco-apparaat, de enige op Curaçao. Deze machine koelt z.g. „cartridges” waarin een speciale vloeistof, tot ver beneden het nulpunt af. Deze „cartridges” worden in de ijskarretjes geplaatst — vier in totaal — zodat bij het verkopen van ijs de temperatuur gedurende 14 uur 15° C onder 0 blijft. In de fabriek werken 20 man, de buitendienst wordt verzorgd door 12 man. Het ijs wordt overal naar toe gebracht. Speciale temperatuur containers worden geleverd aan diegenen, die grote hoeveelheden wensen te bestellen, zodat niet alleen het leveren van ijs, maar ook het bieden van service in het vaandel van deze nieuwe ijssalon staat geschreven. De containers worden de volgende dag teruggehaald.

Als aardige bijzonderheid weten wij nog te vermelden, dat dit ijs ook per KLM vervoerd wordt naar Aruba en Bonaire.

Wij wensen de Moron Trading Co. succes met deze onderneming en twijfelen er niet aan, dat dit ijsproduct zijn weg op Curaçao en de andere eilanden wel zal weten te vinden.

VOORVERKOOP GYMNASTIEK DEMONSTRATIE.

Voor de grote Sithoc Sportdag van morgen kan men toegangskaarten verkrijgen in de voorverkoop aan de loketten van het Stadion en wel op Zondagmorgen van 10 uur af. De reeds op 28 Januari j.l. verzonden uitnodigingen blijven geldig.

Het programma vermeldt dus: *10 uur:* baseball wedstrijd tussen Sithoc en Quisqueya, *4 — 6 uur*, grote gymnastiek demonstratie, *om 7 uur* vindt dan de Junioren wedstrijd Sithoc — Subt plaats en om *8 uur:* de big match: Subt — Sithoc.

ZWEMMEN.

Morgenochtend 11 uur wordt de oefen waterpolo wedstrijd gespeeld Maracaibo — Team Jeugd A in het zwembad Rust en Burgh.

IN HET KORT.

* De temperaturen waren 24° C en 28° C, resp. 75.2° en 82° F.
* Voorts was er een lichte aanrijding, een busje reed een jongen aan. Hij liep een buil op.
* Het KLM vliegtuig dat Donderdagavond vertrok landde hedenmorgen 09.30 Ned. tijd op Schiphol.
* Er werd twee maal aangifte gedaan van diefstal van een reserve wiel.

RADIO CAUSERIE.

Hedenavond om 10 uur zal Mevr. S. J. Hermans voor de Curom een causerie over „Gezinszorg” houden.

SCHEEPVAART-BERICHTEN.

Rangitane van Londen, *Orestes* van Porto Cabello, *Trun* naar Christobal, *Zulia* van Las Piedras, *Carabobo* van P. Cabello naar Las Piedras, *Winsum* van P. Cardon, *Araby* naar P. Cardon, *Seattle* van Antwerpen, *Ragenhild* van Hamburg.

Koninklijke Vermelding bij Dagorder voor H. M. Tromp

's-Gravenhage — Uit gezaghebbende militaire bron alhier werd vernomen, dat aan Ambonnese soldaten met de tijdelijk status van de Koninklijke Landmacht, die Indonesische onderdanen zijn, niet de gelegenheid zal worden geboden zich als vrijwilliger voor het Nederlandse detachement bij de V.N.-troepen in Korea op te geven. Men merkte op, dat dit buiten de competentie van de Nederlandse regering valt.

Djakarta — De „Kota Inten” en het passagiersschip „Atlantis” die de Abonnese soldaten en hun families, tezamen 200 personen, naar Nederland zouden brengen, zijn niet vertrokken, zo verneemt Aneta vandaag van het Nederlandse legerbevel.

Het bureau Zuid Molukken deelt mede, dat door de delegatie Aponno cs. telegrafisch geadviseerd is aan de Ambonnese militairen op Java aan de order tot inscheping naar Nederland voor tijdelijk verblijf aldaar, gevolg te geven.

's-Gravenhage — De Hoge Raad behandelde heden het beroep in cassatie van de Staat der Nederlanden tegen de Ambonnese militairen. Voor de staat pleitte de landsadvocaat mr D. J. Veegens, die twee cassatie-middelen aanvoerde, en voor de Ambonnezen mr Van Rijckevorsel. De procureur-generaal zal 23 Februari concluderen.

DE MODERNE PHILIAS FOGG

Twee Duitse journalisten, Hans Bertam en Nenno Wundshammer zijn Zaterdagavond per Convair van de KLM uit Frankfort naar Amsterdam vertrokken voor de eerste etappe van een „vlucht om de wereld op de minuut”. Zij willen uit Amsterdam verder gaan via Cairo en Bagdad naar Damascus en alleen gebruik maken van vliegtuigen op de geregelde lijnen en aldus een nieuw record vestigen in „precise reisduur-bepaling”. Zo willen zij via Egypte, India, Indonesië, Australië, Noord- en Zuid-Amerika en Afrika in 37 dagen, zeven uur en 45 minuten hun reis maken.

Zij willen aan de burgemeester van elk der 45 steden, die zij aandoen, een blikje Frankforter worstjes aanbieden en de groeten overbrengen van de burgemeester van München en Frankfort.

De reis staat onder auspiciën van het geïllustreerde weekblad „Revue” te München.

Zij zullen ook Curaçao bezoeken.

FILM

In **WEST-END** draait „The men”, een Amerikaanse film, waarover wij gisteren reeds schreven.

* * *

„Return of the Frontiersman” is een film met romantische en avontuurlijke inslag, zoals een film, waarin Jack Holt meespeelt gewoonlijk is. Het verhaal is al niet nieuw meer, maar pakt en boeit toch altijd van begin tot het eind, ook al weet — of vermoedt — men de uiteindelijke afloop. Natuurlijk een happy-end, de zoon van de sheriff is niet de moordenaar, ook al liggen de verdenkingen dik opgestapeld aan zijn zijde. Die stapel wordt opzij geschoven met een vlotte speeltrant, de dochter van de arts komt er ook aan te pas. En als zij er niet geweest was...., dan zou het verhaal geheel anders zijn verlopen. Deze week in Cinelandia.

In *ROXY* draait de „Big Lift” een verhaal dat als achtergrond heeft de luchtbrug op Berlijn. Rondom dit historisch gebeuren is een zoetsappig romantisch verhaaltje geweven en wel zo, dat de toeschouwer meer door het verhaal in beslag wordt genomen dan door het machtig werk, dat de geallieerde luchtmacht in die dagen presteerde. Wellicht is dit de bedoeling geweest, want het getuigt nu eenmaal niet van bescheidenheid wanneer de Amerikanen in film hun voortreffelijke hoedanigheden zo breed uit gaan etaleren. Hoe dan ook, bescheidenheid siert de mens en voor wat de Big Lift betreft, het aanzien volkomen waard.

Nederland dekte de achterhoede bij Wondjoe.

De "heroieke strijd" was wachten en kou lijden

W. Dussel. 1ste Lt.

Ge zult in de kranten in het vaderland wel gelezen hebben over Wondjoe, dat „behouden moest blijven". Wel, stel u gerust: het is behouden. Het is even kapot, even vernield, even verbrand en even vlak geschoten als zo menige andere plaats hier in Korea, die nu reeds enkele malen van bezitter verwisselde.

Toen wij 's morgens zo ongeveer weer bij elkaar waren na de terugtocht uit Hoengsong, kregen we de opdracht het vliegveld te bewaken, dat misschien twee mijl buiten Wondjoe ligt. En dus herhaalde zich het bekende spelletje: alles inpakken, zo weinig mogelijk meenemen en zoveel mogelijk mensen en materiaal op een truck. De rest lopen.. Alles wees erop, dat ook Wondjoe spoedig verlaten zou worden: hoofdkwartieren waren aan het verhuizen en de bijna eindeloos lijkende stroom soldaten, vluchtelingen en voertuigen bewoog zich nog immer voort in Zuidelijke richting. Maar wij gingen naar ons vliegveld, alsof er niets aan de hand was....

Op het veld stonden een paar pipercubs en een enkele Dakota en de bemanning en het grondpersoneel waren kennelijk verheugd, dat wij hen kwamen beschermen. Ze vroegen onmiddellijk naar nieuws ofschoon ze toch zelf radio hadden. Dat is iets wonderlijks: iedereen vraagt je altijd naar nieuws. Ze zeggen „Jullie komen van „boven", dus jullie kunnen het weten. Zijn zij er al erg dicht bij?" Met die „ze" worden natuurlijk de Chinezen bedoeld.

Toen we vertelden, dat Hoengsong inmiddels al in communistische handen moest zijn, boden onze beschermelingen onmiddellijk hele dozen C-6 rantsoenen aan, die in een hoek van het vliegveld lagen en die kennelijk pas „gedropped" waren. Want de parachutes zaten er nog aan. Nu, dat konden we nog goed gebruiken, want we hadden de laatste dagen nu niet bepaald overvloedig eten gehad.

Voor de rest installeerde eenieder zich in de gebouwen op het vliegveld en het wachten was op nadere orders. Er waren geen kachels en vrijwel alle ramen waren glasloos, zodat het er waaide als op de open zee. Bovendien had ieder slechts één deken bij zich, zodat de vooruitzichten voor de nacht nu niet bepaald „warm" waren.

Er werd al vast gekankerd over de te verwachten kou en we begonnen juist open vuurtje te stoken in de diverse vertrekken, toen er „nadere orders" kwamen: „Boven" in Zuidelijke richting, ongeveer twee mijl hier vandaan in een kampong. „Kampong", dat was het enige woord, dat we hoorden. Kampong, dat betekent: huisjes, een dak, warmte en wellicht wat loslopende kippen. En we pakten weer vrolijk in om het vliegveld te laten, tot grote schrik van de achterblijvende Amerikaanse bemanning. Onnodig te zeggen, dat we weer een paar trucks minder kregen om ons te vervoeren en dat er dus weer een hoop rommel brandend achterbleef.

„Het was een „linke" kampong, waar we terecht kwamen. Ze lag recht van de weg, vlak achter een vrij hoge heuvel, een „tjot", zoals we hier nog immer op zijn Maleis zeggen. Het weggetje, dat er naar toe leidde, was zo smal, dat twee jeeps elkaar nauwelijks konden passeren, laat staan een paar grote trucks. De verschillende compagnieën werden over de huizen verdeeld en omheiningen en struiken werden wat opgeruimd om meer ruimte voor de wagens te krijgen. Wat het was, weet waarschijnlijk niemand, maar geen mens voelde zich hier op zijn gemak. Ik geloof, dat velen het gevoel hadden in een muizenval te zitten. We waren vrij laat in de middag aangekomen en zodoende viel de duisternis dus al vrij spoedig. Met veel moeite had eenieder een plekje gevonden in de talrijke verlaten huisjes en het enige, dat we nog verlangden, was wat slaap en wat warmte. Er werden natuurlijk wachtposten, uitgezet en een patrouille liep regelmatig om het kampement. De wagens werden elk uur gestart om te voorkomen, dat ze anders de volgende morgen niet meer aan de loop te krijgen zouden zijn. De orders voor die nacht luidden net als anders: „gekleed slapen, onder geen voorwaarde schoenen uit; om half vier reveille. Later vernamen we, dat deze maatregel gekomen was, omdat een compagnie Amerikanen enkele dagen tevoren 's morgens heel vroeg in hun slaap waren verrast door een overval van Noordkoreanen. Tachtig procent van de verliezen kwam op rekening van Morpheus.

Nederlanders dekten de terugtocht

Om half vier is het in Korea even donker en koud als op een Januari-morgen in het vaderland en dus stonden we rillend op. Van huisje tot huisje ging de order: „klaar maken voor vertrek". In het donker werden de wagens weer geladen. Motoren draaiden reeds zachtjes en het was een druk heen en weer geloop langs het smalle weggetje. Iedereen liep met helm en pack op de rug. Hier en daar werd nog wat koffie gezet op een smeulend vuur en voor de rest was het wachten op het sein van vertrek, dat niemand verwachtte, eerlijk gezegd.

In de verte werd geschoten. Eerst een enkel schot, daarna steeds meer en meer. Het kwam dichterbij ook en we kozen alvast stelling in de bermen langs de weg en achter de witbesneeuwde sawah-dijkjes. Het schieten kwam kennelijk uit de stad en weldra hoorden we, dat infiltranten 's nachts kans hadden gezien met de vele vluchtelingen binnen te druppelen, waarna ze vroeg in de morgen paniek zaaiden door links en rechts handgranaten in de huizen te gooien en in het wilde weg te schieten. Het kwam zelfs voor, dat een in de stad gelegerd bataljon in de rug werd aangevallen. Het schieten werd steeds heviger. Auto's raasden ons voorbij, waarbij jeeps met de eerste gewonden. Even werd het kritiek, toen een point-50, gemonteerd op een passerende weapon carrier kennelijk op ons begon te vuren. Iedereen zocht dekking, maar niemand werd geraakt en blijkbaar was het de ietwat losse en zenuwachtige hand van de bedienende Amerikaan geweest. We moesten ons klaar maken voor assistentie

Blijkbaar kon men de schutters in de stad niet baas. Maar naarmate het lichter werd, nam het schieten af en we zouden juist naar de stad afmarcheren, toen de opdracht werd ingetrokken. Het schieten was nu spoedig afgelopen en tegen negenen begaven we ons op weg, naar het Zuiden natuurlijk.. Misschien anderhalve mijl verder moesten we langs de weg blijven staan en werden diverse pelotons het zijterrein ingestuurd, teneinde flankbeveiliging te geven voor de uit Wondjoe wegtrekkende Amerikaanse troepen. En wederom dekte het Nederlandse detachement met zijn vrijwilligers de terugtocht van de 2e divisie. De laatste, maar dan ook de laatste man, die die avond tegen negenen de heuvels langs de weg af kwam daalde om zich bij de colonne te voegen, was een Nederlandse soldaat. Een hele dag lang trok colonne na colonne van de Amerikaanse 2e divisie voorbij. En wij wachtten maar en wachtten. De verdreven vijand uit Wondjoe zou wellicht een ontrekkende beweging kunnen maken en dan proberen de weg terug af te snijden. Het is niet gelukt. Veilig is alles uit Wondjoe weggekomen. Het was allang donker, toen wij ons in beweging konden zetten om na een mijl of tien rijden de pas te kunnen overrijden. Het laatste, dat we konden zien, was het brandende Wondjoe, „dat vijf dagen lang verdedigd was", zoals het communiqué van het achtste leger later zei. En met een zucht van verlichting legden we ons in een kampong ten ruste, een kampong, midden op de pas gelegen. Een adempauze, om de andere dag weer verder Zuidwaarts te trekken? We dachten van wel, maar het lot beslist soms zo anders. Ook dit keer. Twee dagen hebben we daar gezeten, twee dagen, waarin onze compagnieën opnieuw er op uit trokken om te patrouilleren „in de buurt". „In de buurt", dat betekent dagmarsen maken van 10, 20 en meer mijlen en dat in de bergen. Sawah op, sawah af, gladde, bevroren wegen en kou, altijd weer: kou. Na die tweede dag kwam het bevel: „onmiddellijk klaar maken voor afmars naar het Noorden. Wondjoe moet heroverd worden".

De weg terug

Het sneeuwde die morgen hevig. Dikke vlokken vielen neer en hadden gedurende de nacht reeds de wegen bedekt met een dikke laag. Onze kampong was een witte wade en iedereen liep met zijn sneeuwschoenen aan te zeulen met de eeuwige hoop rommel, die een mens altijd met zich mee moet slepen.

Boven aan de weg moesten we alles inleveren, wat we niet strikt nodig hadden. „Alleen je wapen en wat je aan hebt. Niets meer", was de order. En dus gooiden we alles maar langs de weg neer. Het was een complete chaos. Tientallen packs, dekens, koffers, handtassen, kistjes, dozen lagen kris kras door elkaar. Tentzeilen en stokken, touwen, jerrycans met benzine, zaklantaarns, fototoestellen, schrijfmachines, veldflessen en bontjassen lagen daar in de sneeuw, die binnen weinige minuten alles bedekte. Jeeps reden af en aan, andere wagens waren haast niet te starten door de kou en weer andere zaten aan de grond vastgevroren. Zo gingen de soldaten op weg. De helm op het hoofd, het wapen in de hand, zoveel mogelijk munitie bij zich. En de sneeuw viel maar, meer en meer. Langzaam, heel langzaam kropen de wagens de bergpas weer op. De sneeuw maakte de smalle weg levensgevaarlijk en de sneeuwkettingen maalden met dof gerinkel door de dikke nacht. Die weg terug zullen we nooit vergeten. Overal brandde het nog vanwege de uittocht twee dagen geleden. Overal langs de weg was het een troosteloze aanblik.

Mensen zag je niet meer, slechts hier en daar stond nog een huis en slechts hier en daar dwaalde een stuk vee buiten rond. Voor de rest brandde het, of rookte het en zag je granaathulzen van de artillerie liggen of uitrustingsstukken van de Amerikanen, die wat het achterlaten van hun buillen betreft erg makkelijk zijn..

We moesten een paar mijl ten Zuiden van Wondjoe zijn, in een kampong. Hoe dichter we haar naderden, des te luider werd het lawaai van het schieten. Blijkbaar was de vijand al dichtbij....

En dat was ook zo. Grote benden, waarschijnlijk Noordkoreanen, zaten bijkans op de laatste heuvelrij links van de weg. Nog even en zij zouden erin geslaagd zijn zich een roadbloc" te organiseren, waardoor onze kans verkeken geweest zou zijn.

Onze wagens reden de kampong binnen. Een paar honderd meter verder op zagen we iedereen in dekking vliegen voor mitrailleurvuur. De colonne stopte en veiligheidshalve zochten ook wij dekking achter onze wagens en achter die, welke langs de weg stonden in de sawahs.

We zagen de roks, de Zuidkoreaanse soldaten, de heuvels langs de weg bestormen, de vijand tegemoet. Er werd geschoten, maar dit hield onze dappere roks niet tegen.

Zij gingen door, meter na meter. Zij slaagden erin tegen de avond de heuveltop te bezetten, wellicht ten koste van meer dan honderd gesneuvelden, maar zij z a t e n op de top.

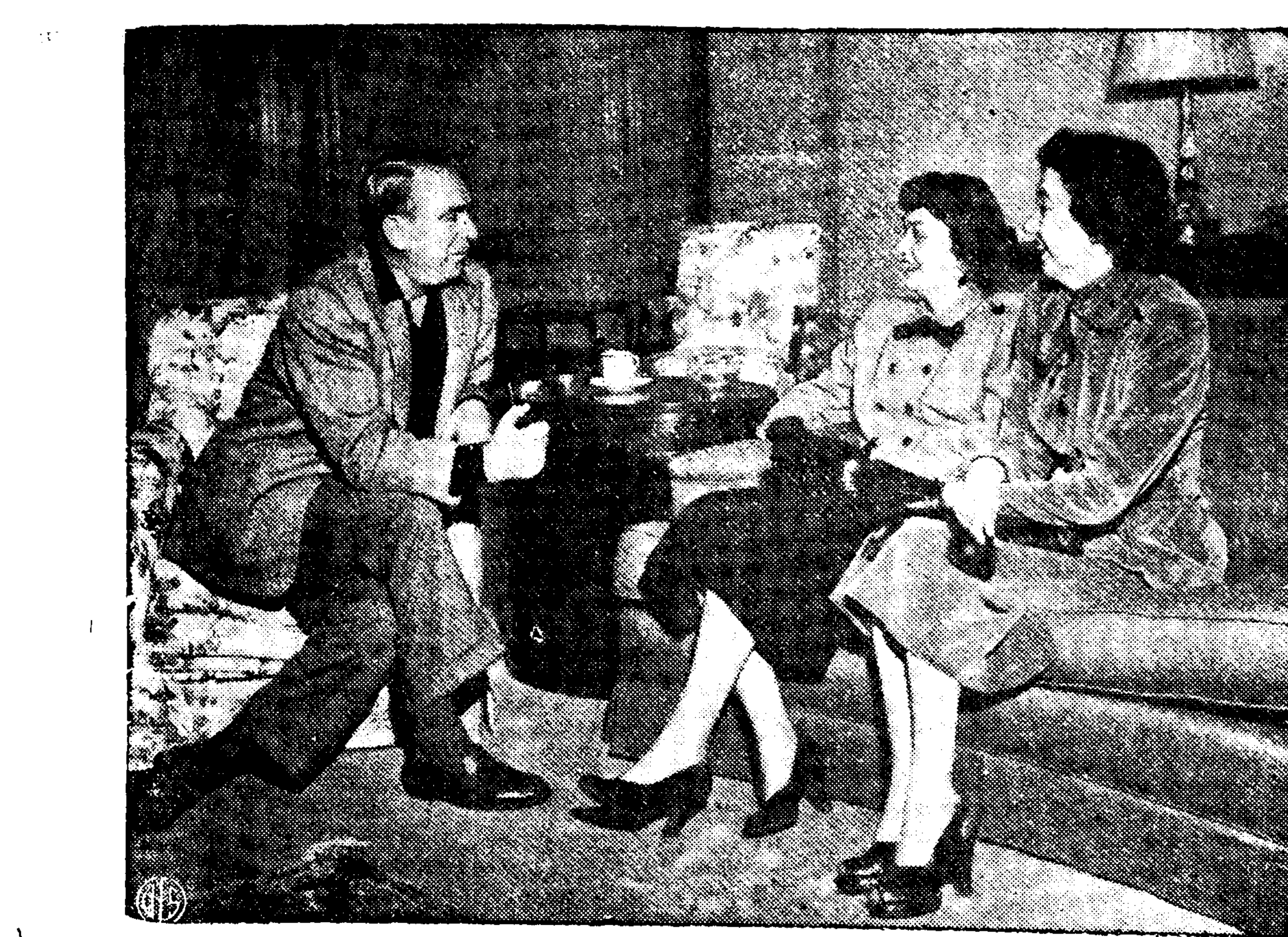
Een van onze compagnieën volgde. Alles ging zeer snel in zijn werk, want de compagnie was eigenlijk in opmars naar de haar toegewezen posities, waardoor zij tussen de hiervoor genoemde roks verzeild raakte.

Vijfdagen Wondjoe.

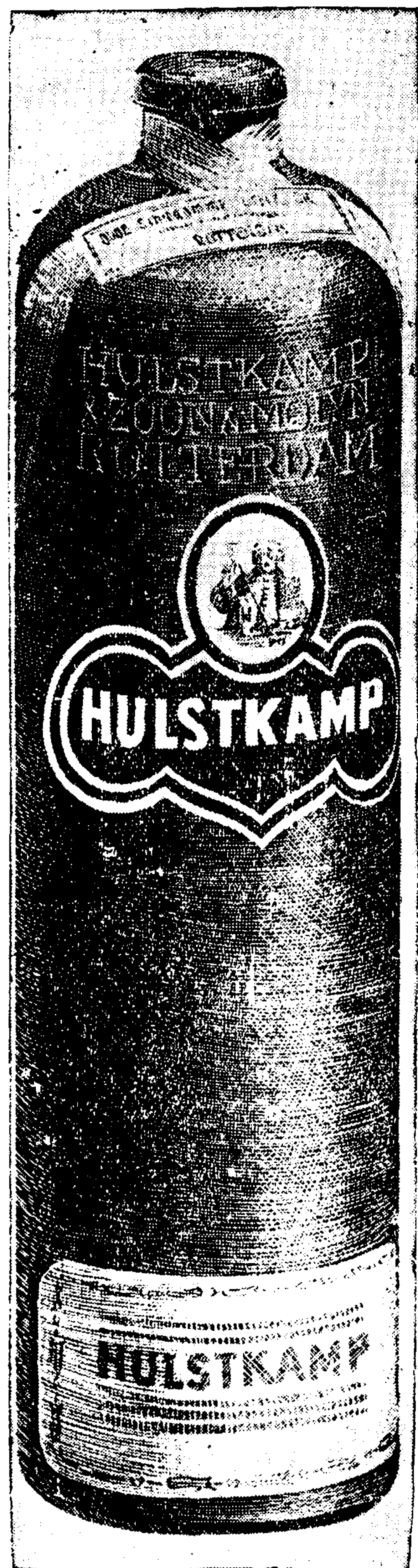
Over het verdere verloop van de „strijd om Wondjoe" kunnen we kort zijn. Vijf dagen en vijf nachten hebben we daar gelegen. Vijf dagen, waarvan er drie waren met sneeuw, sneeuw en nog eens sneeuw. Al die tijd buiten, zo goed als geen mogelijkheid tot aflossing, wachtend op een vijand, die maar niet kwam, tenminste niet bij dergelijke grote horden als de krantenberichten u willen doen geloven. Men vecht hier tegen guerilla's, wel waar bij grotere benden dan vroeger in Indonesië, maar zeker niet tegen een „overweldigende overmacht".

Maar intussen ligt de infanterie daar maar, in de felle koude van deze Januari-dagen. Lager daalde het kwik, tot het 24, 25 en zelfs 28 graden onder nul was. Weinig eten, weinig drinken, weinig slaap. Aan het einde van de zesde dag komt het gerucht: we gaan hier weer weg. Wondjoe wordt prijsgegeven. Ze zeggen, dat we weer gaan „moven", drie, vier keer komen er orders, telkens weer andere. Maar de volgende morgen gaan we. Weer de pas over, weer naar het Zuiden, weer naar „ergens anders". Voor goed?

Dat weet niemand. Ik heb al eens meer gezegd: dit is een vreemde oorlog, een heel vreemde.

ALLE GEMAKKEN VAN THUIS. — Gekleed in een sporthemd en in een gemakkelijke stoel gezonken, keuvelt William O'Dwyer, Amerikaans Ambassadeur in Mexico, met twee Mexicaanse vrouwelijke journalisten. Hij is de vroegere burgemeester van New York en veranderde van werkkring, juist voordat verschillende ongeregeldheden bij de politie in die stad aan het licht kwamen.

Wel en wee in het huwelijk

H. W. Agterof pr.

De H. Gregorius van Nazianze verhaalt, dat de gehuwden in zijn tijd de verjaardag van hun huwelijk vierden.

St. Franciscus van Sales zegt in zijn „Inleiding tot het devote leven", dat hij het invoeren van zo'n gewoonte zou toejuichen, maar dan niet een viering door het op touw zetten van allerlei wereIds en zinnelijk vermaak, doch zo, dat de mannen en vrouwen op die dag waardig de H. Communie ontvangen en wel om de volgende redenen:

om nog vuriger dan anders de goede gang van hun huwelijksleven aan God aan te bevelen;

om hun goede voornemens nog eens te herinneren, dat zij elkaar door wederkerige liefde en trouw meer en meer zullen heiligen;

om als het ware in onze Heer weer op adem te komen, zodat zij de lasten van hun levensstaat weer met nieuwe moed dragen.

Wij kennen onze koperen, zilveren, gouden, zelfs diamanten jubilea, waaraan min of meer ruchtbaarheid gegeven wordt. In intieme kring wordt in de lente van het huwelijksleven het „blikken" feest gevierd en na het zilveren feest wordt ieder lustrum herdacht, omdat men enigszins bevreesd is, dat de gouden bruiloft niet door allebei gehaald zal worden.

Wij moeten er niet aan denken om deze festiviteiten af te schaffen. Het leven brengt al genoeg verdrietigheden mee, zodat wij gretig de gelegenheid moeten aangrijpen om ons te verheugen en te verblijden.

Het is zelfs nuttig om deze gelegenheden te vermeerderen, niet om tot allerlei uitbundigheden over te gaan, maar om ons even te bezinnen en dan weer met nieuwe krachten voort te gaan op onze levensweg.

Ieder jaar keert terug de verjaardag van het huwelijk: en deze is een van de gelegenheden om ons te bezinnen.

Het eerste woord, dat door de zangers in de kerk ons werd toegezongen in de huwelijksmis was: „Deus Israël, de God van Israël moge u samenbinden".

En telkens wanneer een jaar van uw huwelijksleven is voorbijgegaan, hebt ge ondervonden, dat God het is, die geheel uw leven beheerst en dat uw levenslot in Zijn handen rust.

Het wordt een lange opsomming, een langdurige lofspraak op God, wanneer wij in grote trekken trachten aan te geven, wat God voor ons deed.

God was het, die het huwelijk van twee mensen instelde en gewild heeft, dat door het huwelijk de mensheid op aarde zou voortleven en zich zou uitbreiden.

God gaf aan de mensen niet alleen een ziel en een lichaam, maar ook allerlei neigingen en vermogens, waardoor zij in staat zouden zijn om met Hem mede te werken aan de voortplanting van het menselijk geslacht.

Onder de vele mannen en vrouwen, die in iedere tijd op aarde leven, zoekt God met vrije wil de mensen uit, die Hij zal bestemmen voor het huwelijk; de overigen blijven ongetrouwd.

Daarna werkt God door. Want iedere man uit de groep, die voor het huwelijk bestemd is, moet zijn eigen echtgenote krijgen. Zij leven als kind reeds dicht bij elkaar of ver van elkander verwijderd; zij kennen elkaar of zij kennen elkaar niet. Voor God is dat alles hetzelfde. Hij heeft zijn plannen vastgesteld en Hij zal zijn doel bereiken. Reeds lang voordat de jongeman voor het eerst glimlacht tot het meisje, dat eenmaal zijn vrouw zal worden, heeft God over beiden tegelijk geglimlacht. Hij leidde hun leven langs allerlei wegen; maar op de dag en op het uur, dat Hij had vastgesteld, hebben die twee, die jongen en dat meisje, elkaar ontmoet. Het was dan die ontmoeting dan die van collega's. Het was iets geheimzinnigs, iets aantrekkelijks en eerbiedwekkends.

Huwelijksfeest

God was aan het werk. God was begonnen met het aanleggen van een band, die voor goed zal worden vastgesnoerd op de huwelijksdag, wanneer zij voor het tabernakel, voor het aanschijn van God zullen zeggen hun: „Ja, ik wil". En wat God verbonden heeft, dat zal God samenhouden en dat kan geen mens meer scheiden.

God liet deze man en vrouw samenleven. Hij liet de verrassingen ontdekken en genieten, die iedere man aan zijn vrouw en iedere vrouw aan haar man te geven heeft, omdat zij verschillende eigenschappen en aanleg van God ontvangen hebben.

De zoetheid van hun samenzijn mogen zij telkens weer opnieuw smaken en het geluk, dat beloofd is aan de zachtmoedigen, aan de barmhartigen, aan de zuiveren van harte en aan de vreedzamen, genieten zij samen en niet meer alleen. God is het, die in het hart van man en vrouw het verlangen heeft gelegd naar kinderen.

God is vrij om vruchtbaarheid in het huwelijk te geven en te onthouden. Aan de meeste gehuwden verleent Hij de zegen van de vruchtbaarheid, die aan de aartsvaders van het Oud Verbond herhaaldelijk werd beloofd, die bezongen werd door de profeten en die door de katholieke Kerk verheerlijkt wordt in de gebeden en gezangen van de Huwelijksmis.

En op het ogenblik, dat God aan man en vrouw de zegen gaf, werd er een nieuwe scheppingsdag beleefd. Want in een oogwenk schiep God uit het niet een nieuwe ziel en stortte die in het kleine lichaampje, dat onder het hart van de jonge vrouw verborgen lag.

Wat God begonnen is, laat Hij niet meer los.

Door de wonderbare werking van de natuur, die door Hem is uitgedacht en gemaakt en door Hem wordt in stand gehouden, mochten de ouders na negen maanden van blijde verwachting zich verheugen over hun kind; dat is een vreugde, die niet beschreven, maar alleen gevoeld kan worden door de ouders; een vreugde, die in staat is om alle smarten rondom de geboorte ineens te doen vergeten!

God neemt in het huwelijksleven de allervoornaamste plaats in, onverschillig of man en vrouw dit willen erkennen of niet. God is niet van zijn plaats te verwijderen.

Gelukkig de mens, die God in ere houdt en erkent dat zijn huwelijksleven in Gods handen rust.

Het boek in de Samenleving

WEEST NIET BEVREESD

Het staat in de sterren geschreven en de geleerde mannen van Berlijn hebben het gelezen in Jupiter Saturnus: er zal een groot onheil komen over de stad en haar bewoners.

De bevolking weet van niets, maar voelen in hun geest dat er onheilspellende dingen op komst zijn. Ze zijn voorbereid op grote rampen die zullen komen. Welke rampen zullen dan hun schaduw werpen over de stad? De keurvorst van Berlijn weet het, maar is radeloos welke maatregelen genomen moeten worden om het volk vrij te houden van paniek en schrik. Een grote waternood is op komst, maar alleen wanneer orde en rust kunnen worden gehandhaafd zal het gevaar misschien te bezweren zijn. De vorst neemt zijn kamerheer Ellenhofen in vertrouwen en beraadslaagt lang. Niets mag er uitlekken van de naderende ramp. Er zullen spoedig maatregelen genomen worden. Wat is er menselijker dan dat de kamerdienaar zijn geliefde buiten de stad in veiligheid brengt voor het verbod de stad te verlaten van kracht zal worden? Hij vertelt zijn geliefde niets, maar toch is de keurvorst vertoornd dat zijn kamerdienaar het vertrouwen misbruikt heeft. Het kost hem veel moeite en het doet hem pijn om te besluiten de dienaar tot de doodstraf te veroordelen. Het geheim lekt uit. Overal in de stad wordt gefluisterd, in de herbergen zo goed als in de raadszalen, in de omgeving van de vorst, zogoed als in de boudoirs van de rijke vrouwen en in de hutten van de armen. En de geest van de mensen, die instinctief de ramp voelden naderen, werd bevreesd en een doffe angst maakte zich meester van alle inwoners. Ook de vorst zelf ontkwam hier niet aan. Uiteindelijk wist hij zich weer meester te worden maar er was in heel de stad slechts één persoon die zich voortdurend wist te beheersen: het was de sterrenkundige Dr. Carion.

Dan breekt het natuurgeweld los, doch de stad werd gespaard.

De reactie van de bevolking is voor de stad van grote betekenis.

De tekenen aan de hemel zijn als een waarschuwing geweest en de angst was een loutering, waaruit de goeden beter te voorschijn kwamen, waaruit de kwaden goed werden en waaruit de slechtsten boven kwamen getekend, en gekend. Het goud, dat in de harten der mensen bedolven lag onder het vuil van de dagelijkse sleur kwam weer naar boven, toen ze zich geplaatst zagen voor het einde dat alle dingen beslissen zou.

Dit verhaal, dat als een goed oud sprookje tot ons komt, heeft

in deze tijd een byzondere betekenis: leven wij niet als de bewoners van Berlijn in de dagen van de opkomst van Luther's hervorming allen in een panische stemming? Is over ons niet een doffe angst gekomen voor een ellende? Moet de ellende komen om ons te louteren of kunnen wij tot inkeer komen vóór het geweld van de hemel over ons komt? Wie is er nog argeloos in deze tijd buiten de kinderen en de dieren?

Dit alles schijnt Werner Bergenruen ons te willen zeggen in zijn grootse roman, waaraan hij negen jaar gewerkt heeft. Hij besloot het boek in 1940 reeds, maar tien jaar later — nadat grote rampen nauwelijks een louteringsproces geweest schijnen — heeft het boek niets aan waarde ingeboet. Zijn boek is een waarschuwing, maar tevens een troost voor ons. Wij kunnen dit boek van Werner Bergenruen: „Weest niet bevreesd" niet genoeg aanbevelen. Het is een groot, maar ook een groots boek. De vertaling is van J. von Wattenwyl-de Gruyter. De uitgave is van **„De Fontein"** in Utrecht. Het boek beslaat 520 pagina's en is in geheel linnen gebonden plaatselijk verkrijgbaar.

Tuurde naar de sterren en werd beroemd.

Jacobus Cornelius Kapteyn werd honderd jaar geleden geboren.

— Op 19 Januari is het 100 jaar geleden, dat te Barneveld Jacobus Cornelius Kapteyn geboren werd, die later een van Nederlands bekendste sterrenkundige zou worden.

Jacobus Cornelius was het negende kind van het echtpaar Kapteyn Koomans, de stichters van de kostschool „Benno" te Barneveld waar mannen als De Genestet een deel van hun opleiding genoten. Hij was niet sterk en aanvankelijk een zorg voor zijn ouders. Voor de onderwijzer was hij dit niet want hij was buitengewoon knap. Zijn liefhebberij was het bestuderen van het leven der dieren en ook de sterrenhemel wekte in hoge mate zijn bewondering. Zo vervaardigde hij op zijn 14de jaar reeds een sterrenkaart, die door grote nauwkeurigheid uitblonk. Zijn vader schonk hem daarop een grote kijker, waarmee de jeugdige astronoom kon experimenteren.

Op zijn 16e jaar was hij klaar voor de Utrechtse universiteit, maar zijn ouders vonden hem te jong en hielden hem nog een jaar in Barneveld. Ofschoon Jacobus voor de theologie bestemd was, gaf hij de voorkeur aan de exacte wetenschappen. De studie verliep zeer vlot. Het doctoraal examen werd cum laude gedaan en in 1875 promoveerde hij tot doctor in de wis- natuurkunde.

Er werd een betrekking als leraar voor hem gevonden, maar de Kapteyn solliciteerde liever naar de functie van observator bij de Sterrenwacht te Leiden en werd aangenomen. Twee jaar bleef hij hier en naar hij later verklaarde, heeft hij nooit meer in zijn leven zo hard gewerkt. Dat deze intense arbeid goede gevolgen had, bleek wel, toen hij in 1877 tot hoogleraar in de astronomie te Groningen benoemd werd. Zijn broer Willem werd die zelfde dag professor in de wiskunde te Utrecht.

De jonge Groningse professor was toen 26 jaar. Enkele jaren daarna trouwde hij met Elise Kalshoven. Een teleurstelling was voor hem, dat hij te Groningen geen voldoende werkruimte en instrumentarium vond om zijn grote plannen te kunnen uitvoeren.

In 1885 nam hij kennis van de plannen van David Gill, leider van het observatorium te Kaap de Goede Hoop om een catalogus te maken van de sterren van het Zuidelijk halfrond tot en met de tiende grootte langs fotografische weg. Voor het Noordelijk halfrond was dit al gdaan door Argelander te Bonn. Deze geweldige arbeid heeft hij met Gill samen volbracht. Het werk vergde 12 jaar. In die tijd ontving hij veel onderscheidingen, o.m. van de Royal Astronomical Society en het Legion d'Honneur.

In 1896 kreeg prof. Kapteyn te Groningen een nieuw laboratorium en buitenlandse astronomen van naam kwamen hem bezoeken, o.a. de beroemde Amerikaan Newcomb. Intussen zette hij zijn onderzoekingen voort en deze werden beloond door zijn belangrijkste ontdekking: de twee sterstromen. Deze ontdekking werd door hem het eerst voorgedragen te Saint Louis in Amerika in September 1904. Op deze reis werd hij te Washington aan president Roosevelt voorgesteld. In Amerika begon de Nederlandse professor grote naam te maken en hij ontving er vele eerbewijzen. De kroon op zijn werk was wel zijn benoeming tot research associate door de Carnegi Institution. Jaarlijks vertoefde hij nu drie maanden in Californiëe waar op de Mount Wilson bij Pasadena het observatorium was gebouwd. Zijn houten huis daar heet tot op de huidige dag nog „Kapteyn Cottage".

De eerste wereldoorlog maakte een einde aan deze in 1908 begonnen reizen. Op 19 Januari 1921 werd de professor 70 jaar en in Juni van dat jaar gaf hij zijn laatste college. Bij schrijven van de regering werd prof. Kapteyns naam aan het laboratorium verbonden als een blijvende hulde. In dit jaar werd nog een door hem ontwikkelde nieuwe theorie voorgedragen in de Nederlandse Astronomenclub, daarna op het congres te Potsdam, waar hij met Einstein in het middelpunt der belangstelling stond.

De 24ste Mei 1922 schreef hij zijn laatste brief: een groet aan de Royal Society, welke haar eeuwfeestvierde. Op 18 Juni 1922 overleed hij.

Geheimen der Zeebodem

De haai heeft een kwade naam. Als je iemand, die niets van haaien afweet, zou vragen: Noem me eens een gevaarlijke vis, dan zou hij zeker de haai als eerste noemen.

Waarschijnlijk komt die ongunstige faam van de reisbeschrijvingen. De schrijvers van verhalen over verre landen zagen slechts haaien, als er eten over de railing van het schip gegooid werd, en hongerige haaien het kwamen oplokken. En ja, dát zijn gevaarlijke beesten. Die slikken alles in wat over boord gaat.

HAAIEN ZIJN BANG VOOR MENSEN.

Er is hier eens een haai aangespoeld, de in zijn maag onder andere een Sunkist plankje en een oude schoen had.

Maar alle andere haaien, en dus de haai, is een schuw dier. Al wij duiken, en een haai ontmoeten, schiet deze in de regel schichtig weg. Doe je een schijnaanval, dan is hij zeker gauw verdwenen.

Spreekt men ernstig met ervaren vissers, dan krijgt men hetzelfde te horen. Vissers hebben mij gebracht naar een mooi plekje, waar ik een haai van dichtbij rustig kon fotograferen. Er zijn echter uitzonderingen, die een waarschuwing billijken. Komen ze met meerderen, dan zijn ze brutaler, vooral als je alleen in het water bent. Heb je zelf geen wapens bij je, dan durven ze ook meer. Een haai, die bezig is met eten van vissen, schijnt ook gevaarlijker te zijn.

In het algemeen geldt voor haaien: Hoe lichter van kleur hoe gevaarlijker. En daarom hoef je voor een doodgewone zandhaai nooit beangst te wezen.

PAUL VAN VENLO.

KOSTBARE VLINDERS.

Hengelo — Het dagblad „Trouw" schrijft:

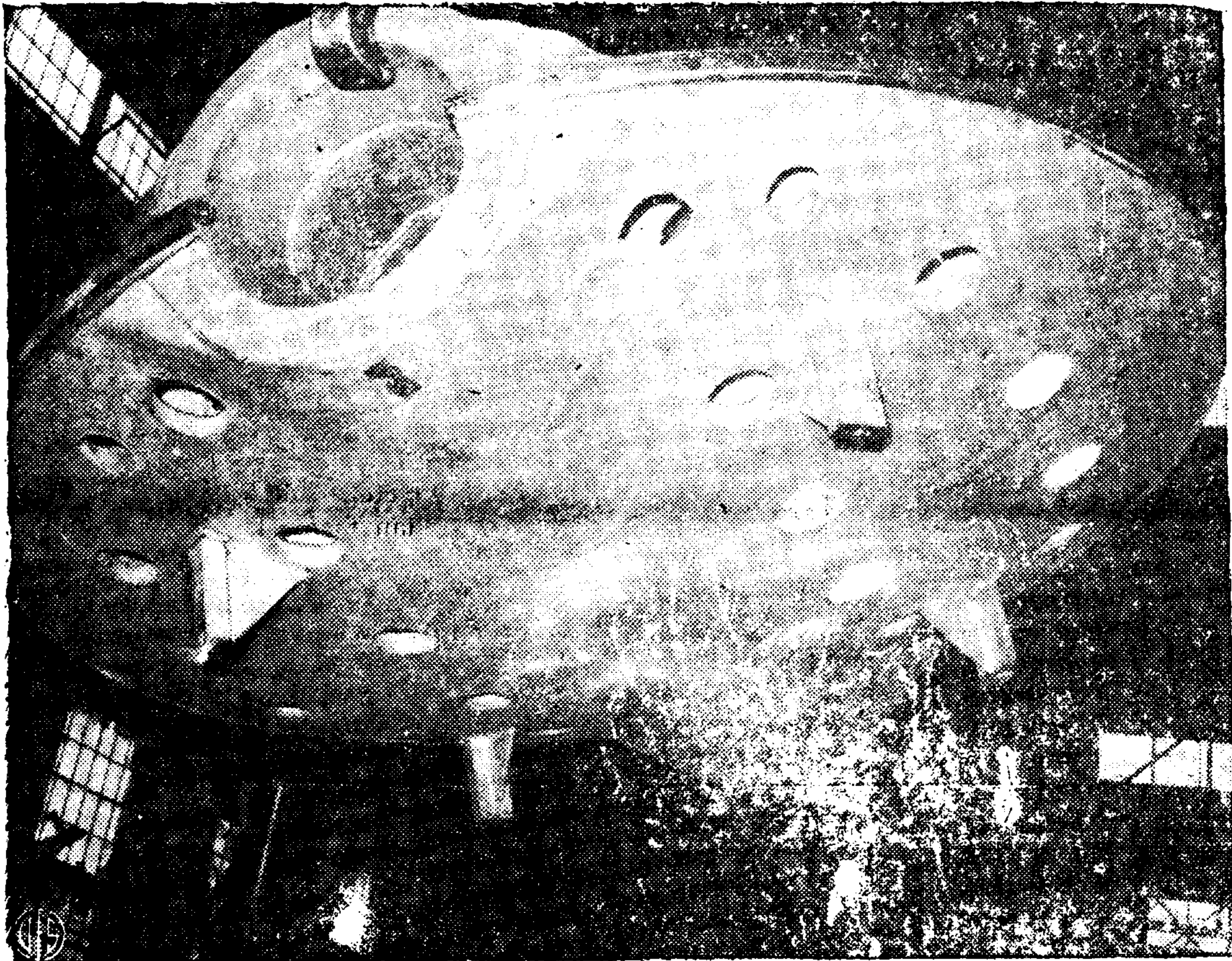
„Toen twee Hengelose meisjes, Ria Wolthuis en Rietje Bruins, per fiets op weg waren naar Enschedé om daar een verjaardagsfeest bij te wonen, zagen zij eensklaps, dat een portefeuille uit een auto gegooid werd en dat bankbiljetten van ƒ 100 door de lucht dwarrelden. Onmiddellijk stapten zij af en begonnen ijverig te rapen. De oogst bleek ruim ƒ 800 te zijn. In de portefeuille zat gelukkig een papier met het adres van de eigenaar, namelijk S.E.J.J. uit Almelo. Deze verklaarde, dat zijn portefeuille vermoedelijk gerold was. Waarschijnlijk is de zakkenroller geschrokken, toen hij op de weg van Hengelo naar Enschedé een agent zag staan. Deze controleerde echter slechts het verkeer. Beide meisjes hadden een goede dag, want de heer J. schonk haar ƒ 40.

NEDERLANDSE HUIZEN VOOR AUSTRALIE.

Canberra — De Australische regering heeft met Nederlandse en Italiaanse firma's contracten ten bedrage van bijna een half millioen pond sterling afgesloten voor de bouw van 400 huizen in een bergachtig gebied. Het betreft woningen in de omgeving van krachtstations. De Australische minister van nationale ontwikkeling, Casey, verklaarde, dat de Italiaanse aannemersfirma Legrami Parotti en de Nederlandse firma Bredero's Bouwbedrijf de woningen door eigen personeel zullen laten bouwen. De Italiaanse firma heeft zich verplicht de door haar te bouwen huizen binnen één jaar voltooid te hebben.

INGEPERKT.

Parijs — De bewegingsvrijheid van diplomatieke vertegenwoordigers te Parijs van Roemenië, Albanië en Bulgarije is met ingang van Zaterdag middernacht op dezelfde wijze beperkt als die van de Franse diplomaten in de betrokken landen.

UIT DE STATOSFEER? — Met brandende boordlichten en het landingstoestel omlaag, heeft dit reusachtig stuk metaal al de kenmerken van een vliegende schotel. In werkelijkheid is het een blad van gegoten staal met een middellijn van 2.80 m dat ruim 12000 kilo weegt. Het is een onderdeel voor een vlinder-ventiel, die door de Westinghouse fabriek te Sunnyvale, Californië, gemaakt werd. De ventiel moet de waterstroom controleren, die een grote waterwiel-generator van een hydroelectrisch krachtstation in Zuid Californië in beweging moet zetten

Het kronkelpad van 's mensen pogen.

Reist per K.L.M.

— Iedere passagier, die op een van de grote intercontinentale routes van de KLM vliegt, krijgt van de luchtvaartmaatschappij een reistas van blauw linnen. Zo langzamerhand kan men deze blauwe tasjes overal ter wereld tegen komen, hetgeen geen wonder is, als men bedenkt, dat de KLM alleen in 1950 50.000 exemplaren heeft verstrekt. En ze worden overal voor gebruikt. Een Engelse journalist ontmoette in het Verre Oosten een vrouw, die een dergelijk tasje op haar hoofd hield; bij nadere beschouwing bleek het haar baby te bevatten.

Gestolen goed gedijt niet

— Eind October en begin November heeft men in de streek van Saint-Chamond (bij Saint-Etienne) zijn toevlucht genomen tot het gebruiken van zgn. „regenbommen" om het bassin van een stuwdam, dat nagenoeg droog was, weer met regenwater te vullen.

Verschillende industriëlen, die daarna bij de afwerking van hun producten gebreken ontdekten, lieten een onderzoek instellen. Men kwam tot de ontdekking, dat dit veroorzaakt zou kunnen worden door een jodiumverbinding van zilver, die het water bedierf. Monsters van het water zijn nu voor onderzoek naar laboratoria opgezonden en wanneer de resultaten van de analyse deze veronderstelling bevestigen, zijn de fabrikanten van plan tot een gerechtelijke vervolging over te gaan om schadevergoeding te verkrijgen.

Gaven er hun kop om

— Heden, op het feest van St. Tunnis, zal in het gehucht Ayen van de Limburgse gemeente Bergen een oud gebruik in ere hersteld worden. Na een hoogmis in de Sint Antoniuskapel zal er een verkoop van varkenskoppen zijn, vóór het eerst sinds de dertiger jaren. De varkenskoppen worden op een tafel bij de kapel geplaatst. De leveranciers zijn boeren, die een varken hebben geslacht, waarbij van tevoren rekening met deze dag wordt gehouden. Na de hoogmis worden de koppen bij opbod verkocht aan de bezoekers. Het gebeurt vaak, dat kopers de kop opnieuw op de tafel leggen, zodat een kop soms wel twee of driemaal wordt verkocht, alvorens zijn uiteindelijke bestemming te vinden, dikwijls bij mensen, wier beurs niet toereikend is om de hoogste prijs te betalen. Er is altijd veel vrolijkheid bij deze verkoop, waarvan de opbrengst aan het Sint Antoniuskapelletje ten goede komt.

"Aangename kennismaking"!

— Op 25 Januari jl. omstreeks 22.30 uur maakte de Nederlander Cornelis van Rijn kennis met een 25-jarige vrouw. Beiden begaven zich naar een inrichting nabij het Noordstation, waar zij bezoek kregen van een Nederlandse vrouw, Cornelia van Heyninge. Van Rijn stelde deze laatste als een vriendin aan de vrouw voor. Op een gegeven ogenblik vroeg Cornelia aan haar vriend haar naar Strombeek Bever te voeren, waar zij zou wonen.

In een gehuurde auto begaf het drietal zich naar Strombeek Bever.

Daar aangekomen, wierp Cornelia van Heyninge onverwachts een deken over het hoofd van de vrouw, die het paar vergezelde. Zij begon haar slachtoffer te slaan en beroofde de vrouw van haar polshorloge en bontmantel Vervolgens lieten de twee Nederlanders de vrouw achter en keerden naar Brussel terug.

Vrijdag is de Brusselse politie overgegaan tot de aanhouding van de twee Nederlanders. De twee vreemdelingen hebben bekentenissen afgelegd; de auto, die Van Rijn te Antwerpen had gehuurd, was inmiddels door deze laatste verkocht.

De Nederlanders waren in het bezit van allerlei juwelen, waarschijnlijk afkomstig van in Nederland en België gepleegde diefstallen.

De politie poogt thans uit temaken, of de twee aangehoudenen niet deel uitmaken van een dievenbende, die in Nederland optreedt. Zoals men weet, werd onlangs te Rotterdam een juwelier het slachtoffer van een gewapende overval, uitgevoerd door een man en een vrouw. Men vraagt zich af, of het hier niet de personen betreft, die Vrijdag zijn aangehouden.

Cornelis van Rijn was in het bezit van een vals Nederlands paspoort op naam van Cornelis Hagenaars.

De Kaper van Nantes

door

JOH. VAN HULSEN.

Maar wederom had dit een algemene Europese oorlog ten gevolge en stond Frankrijk alleen tegen allen, seul contre tous: Oostenrijk, Engeland, Nederland, Pruisen, het Duitse rijk, Portugal, Savoye. Lodewijks legers streden overal en zelden gelukkig. Frankrijk werd benauwd van alle zijden.

Van vreedzame handel was geen sprake meer en daar de koning geen vloot had om zich met succes te verweren tegen de machtige Britse eskaders en ook geen geld om zijn weinige oorlogsbodems te onderhouden, verpachtte hij ze maar aan rederijen voor de kaapvaart. Want geld, geld moest er komen, hoe dan ook.

In die jaren der horribele Spaanse Successie-oorlog was de zee onveiliger dan ooit. Ze was het onmetelijke jachtveld der kapers. Terwijl de Brits-Nederlandse schepen de Spaanse kusten bestookten, in de havens aldaar binnengedrongen en de machteloze Franse en Spaanse koopvaardij- en oorlogsschepen verbrandden, troepen aan land zetten en plaatsen als Gibraltar, Valencia en Barcelona veroverden, zwierven de kapers van St. Malo achter de Ierse kusten om de argeloze vrachtvaarders zonder konvooi plotseling te bespringen.

De schipper Cassard zocht ander werk dan op de **Laurier.** De oorlog gaf hem een kans. Reders, nu kapercompagnons, zochten naar geschikte mannetjes voor het harde, riskante bedrijf, waarmee intussen goud te verdienen viel, klinkende munt. Monsieur Morreau, een Nantenaar, een reder, die er goed bij zat, klampte schipper Cassard dan. Hij wist wel, wat hij deed. Over die jonge schipper van nu zes en twintig jaar was hij uitstekend geïnformeerd: energiek, bekwaam.

„Ik heb een goed korvet voor je, Cassard."

„Welk?" vroeg de zeeman.

„De **Saint Guillaume.** Gehuurd van de marine."

Hij spitste de oren. Op de kampanje van de **Saint Guillaume.** Een naamgenoot van zijn vader. Een dek onder je voeten, een commando, dat nog niet zolang geleden slechts aan een luitenant ter zee toekwam. De bordjes waren wel verhangen. Vroeger mocht een gewone jongen er bewonderend naar kijken, er van dromen, maar de kajuitsstoel was slechts bestemd voor een zijden pantalon. En nu: ik heb een korvet voor je, Cassard! De **Saint Guillaume.** Hoe rond is het avontuur! Officier van de fortuin! Allez! Waarom zou hij het niet doen?

„Hoeveel stukken?" Dit interesseerde hem blijkbaar vooreerst meer dan de percentages der buitverdeling.

„Elf lichte."

„Hoeveel man?"

„Zeventig, tachtig, dat wordt aan jou overgelaten, evenals de bevoorrading."

Over de voorwaarden van de verdeling der buit stelde Morreau een ingewikkelde berekening op. Cassard had al een aardig duitje bij elkaar gevaren. Met nog een andere reder werd het een compagnonschap van drie man. Voor het gebruik van het korvet stortte met 15.000 francs. Om de aanmonstering van goed volk te animeren, bedong Cassard een aantrekkelijk percentage voor zijn mensen. Verder zorgde hij als rechtgeaard Nantenaar zelf niet te kort te komen. Het hemd was nader dan de rok. Zo dacht Morreau er ook over. De heren waagden hun duiten, Cassard waagde bovendien zijn huid.

Nog moest een en ander in orde gemaakt worden voor de kaperbrief, de schriftelijke toestemming van de admiraliteit. En daarmee was de schipper Cassard officieel **kaper** geworden, een loffelijk, eerlijk beroep in oorlogstijd. Acht en zeventig mensen nam hij aan, kieskeurig kon hij niet zijn. Voor de helft waren het Fransen, de rest was een allegaartje van vreemdelingen, rauwe jongens, tuk op buit en avontuur.

Makkelijk te regeren volk was het niet. Er was een schrijver bij, een klerk, om het journaal en de administratie bij te houden. Verder een aalmoezenier voor de zorg der zielen. Maar zo iemand moet men zich niet voorstellen als een zoetsappige, vriendelijk-vermanende dominee. Op zijn tijd nam hij het initiatief, een onverbeterlijke spotter of lasteraar van God aan den lijve te laten voelen, dat op de **Heilige Willem** het recht en de tucht gehandhaafd werden.

De straf werd door de bemanning zelf uitgevoerd, na vonnis van de scheepsraad. Eerst werd de boosdoener het hoofd geschoren. Met bloot bovenlijf, besmeerd met pek, bestrooid met veren, moest hij hard tussen twee rijen mannen doorlopen, die hem met een eind touw ranselden. Dat was niet fris. Verder was er variatie genoeg te bedenken om de vonnissen niet al te eentonig te maken.

Het was een gespannen bedrijf, waaraan Cassard als commandeur zelf nog eerst moest wennen. In een groot vlootverband uit te munten en je plicht te doen, wanneer het tot een gevecht kwam, vond hij zo'n kunst niet. Je voer maar achter de grote mast aan, lette nauwkeurig op de seinen van je eskadercommandant, en werd je onverhoopt afgesneden, wel, dan deed je het best, gelijk het heette.

Maar kapen op je eentje was heel wat anders. Je was geheel op je zelf aangewezen. Allereerst moest je oppassen, niet zelf gekaapt te worden. Bij het uitvaren, in de buurt van het Kanaal, liep je daarvoor de meeste kans, want de kapers van het verwenste Albion spookten langs de Franse kusten en zouden met een korvet als de **Saint Guillaume** snel afrekenen.

Cassard opereerde bij voorkeur ten westen van Ierland, waar je de meeste vrachtvaarders tegenkwam. Achter Ierland immers lag ook de route onzer Indië-schepen, en van de vaartuigen op de uit- en thuisreis van Amerika. Hij bediende zich, al naar de gelegenheid was, van allerlei vlaggen ter misleiding van zijn prooi of een sterkere vijand. Zijn korvet was een goed zeiler. Voor een kaperschip was het een eerste vereiste om snel te kunnen inhalen en te zorgen, dat je bij achtervolging niet werd ingehaald.

Die eerste zomer van zijn kaperbestaan, de zomertijd van 1705, liep het hem niet mee. Slechts eenmaal kreeg hij beet. Op een dag, gelijk aan vele voorgaande dagen en weken, kruiste de **Saint Guillaume** met gereefde zeilen ten zuiden van Ierland. Drie uitkijken lagen te suffen van verveling. De man in het kraaiennest kon ook niets ontdekken. Zijn ogen deden zeer van het harde zonlicht op de zee. De kok was aan het scharrelen in de kombuis bij zijn potten en pannen. Beneden zat de bemanning bij de geschutsbatterij. Staan kon men er niet, het was er een nauwe beweging. Bij het schaarse licht deden de kerels een spelletje kaart, dam of triktrak. Zware dienst hadden ze nog niet gehad, wel vervelende. Er was niets aan het handje.

Cassard loerde met zijn kijker de einder af en ondekte wat. Hij keek eens erg onvriendelijk naar het kraaiennest en riep scherp:

„Zeil in zicht!" rapporteerde prompt de man boven, en ook een andere uitkijk schreeuwde: „Zeil in zicht! Oost-zuidoost!"

Het volk beneden liet zijn spel in de steek, het kwam in beweging en ging een kijkje nemen aan dek. De spanning nam toe, zodra Cassard ontdekt had, dat het een Engelsman was. Ook hij liet nu de Engelse vlag waaien en gaf de stuurman orders onopvallend eerst dezelfde koers als de vijand te houden, daarna inlopend de afstand te verkleinen door langzaam bij te draaien.

Eindelijk, eindelijk een kansje. Een korte scheepsraad.

„Aanpakken," zei Cassard resoluut. „Geen kanonnen gebruiken. Hij heeft zes kleine stukken. We waren vóór hem langs, **laten de zeilen vallen** en klampen hem aan boord."

Een luitenant maakte bezwaren. „Ze kunnen ons verdacht vinden en plotseling het vuur openen. Ik adviseer alle kanonniers bij het geschut te houden, voor het geval, dat —"

„Onnodige voorzorg," sneed Cassard af. „Mislukt het enteren bij de eerste manoeuvre en opent hij het vuur, dan krijgt u pas gelijk. En dan is het nog tijd genoeg. Het is geen partij. Hij heeft geen flauw vermoeden. Kijk, hij salueert."

Prompt antwoordde de heilige Willem met correcte tegengroet, en naderde. De ander kon van alles denken. Een convooier, die om nieuws wilde praaien? Een verkenner? Een visitatie? Een bezoekje van vrienden misschien?

Snel gaf Cassard zijn bevelen. Geen wapenvertoon aan dek. Volk zo lang mogelijk beneden blijven met bijl en musket. Munitie bij de stukken. Brandblusmiddelen gereed voor eventuële incidenten.

Met vol zeil koerste hij voor de boeg van de niets vermoedende vijand. Bevelen, kort en duidelijk, klonken van de kampanje. Zeil voor zeil viel en ook de ander minderde vaart, tot men elkander beroepen kon.

„Van waar?"

„Liverpool!" riep de geweldige stem van Cassards kwartiermeester. „En jullie?"

„Cork! De **Expedition!**"

„All right! Je krijgt een officier op bezoek. Informaties voor uw schipper. Hier de **Mary.** We strijken een sloep."

Aanvullingen op het telefoonboek.

Letter A

3836 H. H. Ankoné, Ninobstraat 3.

Letter B

2158 Baby Shop, Keukenstraat 22.
2273 H. T. Bakhuis, Berg Altena 102.
5678 F. W. Barg, Zeelandia 7.
3545 Beto N.V. Motetwerf.
1925 J. W. S. Beaujon, woning, Penstraat 35.
3403 E. de Beker-Marties, Klipstraat 27.
1713 A. J. Betz, Wolkstraat z/n.
3579 A. Bosch, Rijkenberg z/n.
2025 H. I. Bosch, Pietermaaiweg 6 B.
5003 C. L. N. Brouwer, Warawaraweg 11.

Letter C

2157 M. M. Cordoze, Scharlooweg 16.
1345 Clubhuis "F. Cross", Parera 21, Parera.
5778 J. H. da Costa, Zeelandia 28.

Letter D

3039 A. G. v.d. Dijs, Hoogstraat 29.
5427 H. Ph. Duizend, Costa Firma.

Letter E

3447 L. V. Eustatius, de Ojedastraat 4 A.

Letter F

5679 F. Fuchs, Zeelandia 51.

Letter G

3277 Garage Isa, Stoppelweg.
3952 S. J. J. Girpen, Plantersrust 10.
5757 A. Groisman, Mahaaiweg 4.

Letter H

3948 H. E. Harms, Plantersrust 9.
5932 J. L. Heldring, Klein Davelaar.
5957 John Henderson, Rio Canario (magazijn)
5857 E. C. Henriquez, Gladiolenweg 3.
3210 H. Hermans, Gravenstraat 11, boven.
5758 W. van Hoop, Zeelandia 9.
3584 Hui Pak Kwong, Bredestraat 92 (O).

Letter I

3783 G. Isebia, San Mateowijk 14.

Letter J

3870 J. de Jongh, Witteweg 65.
3174 O. H. de Jongh, Roodeweg 39.

Letter K

2227 C. Koreman, Prinsenstraat 80.
3172 A. C. Kranwinkel, Hendrikssteeg 26 A.
5138 W. J. Kroes, George Maduroweg 25.
5777 J. F. Kroon, Weg naar Suffisant 1.
5238 M. Kywi, Caracasbaaiweg 226.

Letter M

5285 A. W. Marugg, Klipstraat 6.
5547 A. J. P. van Meeteren, Dr. J. Eyckmanweg 27.

Letter N

1067 Ned. Port. Isr. Gem.
„Mikvé Israël", Scharlooweg 5 (tijdelijk).

Letter O

2110 B. Oldenburger, Pietermaaiweg 42 a.

Letter P

5385 F. Palm, Landhuis Gr. Kwartier 20.
5599 Th. Pasman, George Maduroweg 7.
3223 M. A. Prince, Stoppelweg 12.

Letter R

3736 J. M. Rammelman-Elsevier, Klipstraat 10.
1841 D. v.d. Ree, Bredestraat 21 (P).
3113 J. Rima, Kleine Curacaostraat 9.
2392 H. J. Roefstra, Pietermaaiweg 29 C.

Letter S

5399 A. E. Salas, Sta. Rosaweg 73.
1731 Z. M. Singer, Pietermaaiweg 23.
5698 Ben Smit, Mahaaiweg hoek Anglo, Gladiolenweg.
2013 E. M. de Sola, Kerkstraat 1.
2002 F. C. H. van Straaten, J. B. Gorsiraweg z/n.

Letter T

1613 Tscheng Sow Tai, Kuiperstraat 18.

Letter V

3258 A. J. Versney, van Eyck van Voorth.weg 2.
3714 J. de Vries, Prof. Kneppeltweg 3.

Letter W

5837 K. H. Wallien, Sta Rosaweg 19.
5598 P. E. Willering, Girouette 9.
3113 R. Willems, Brugweg 4.
5 78 H. de Windt, Mahaaiweg.

Wijzigingen

3620 Almacen Caribe, Conscientiesteeg 74.
3311 J. C. Bartman, Pietersz steeg 54.
3749 dr J. H. Beckers, spreekkamer, Brionplein 20.
1366 dr J. H. Beckers, woning.
Spreekuren 8.00—10.00
16.00—17.30 en volgens afspraak.
3077 Blommers, dr ir J., Arts, röntgenoloog,
Van Leeuwenhoekstraat.
2349 Dr J. H. Emanuels, Scharlooweg 5.
neus-, keel- en oorspecialist.
1683 Huize Batavia, B. John Gorsiraweg.
1445 G. A. Jonker, Bitterstraat 1.
Handelscommissariaat voor Nederland.
3752 P. J. C. Lampe, Belvederestraat 2.
1683 A. V. Lieuwen, B. John Gorsiraweg 2.
3412 G. A. Maduro, IJzerstraat 61.
3393 J. B. Pelman, van Eyck van Voorthuizenweg 16.
1279 Pensioenfondsen Nederlandse Antillen,
Administratie, Nieuwestraat 25.
1706 Pensioenfondsen Nederlandse Antillen,
Vertegenwoordiger, Nieuwestraat 25.
2427 Dr H. Th. Voet; spreekkamer Penstraat 31.
Administratie van Financiën: Pietermaaiweg 4.
1267 E. W. Veges, Algemene Zaken
3796 mevr. E. Voges, v. Eyck v. Voorth.weg 28.

Vervallen aansluitingen

2052 Ad. van Financiën
Algemene Zaken, Pietermaaiweg.
1872 Bata filiaal, de Ruyterkade 34.
1841 Cafe Restaurant Lido, Helfrichplein 4.
5385 M. M. Cardoze, Landhuis Gr. Kwartier.
1215 Casa Amarilla, directie, Bredestraat 46 (P)
1653 A. Davelaar, Julianaplein 21.
3836 C. Dorenbos, Kraayenhofstraat.
1329 J. B. Engels, Sterstraat 16.
5133 H. v.d. Haas, Charles Debrotweg 3.
3470 J. de Jongh, Witteweg 65.
1185 Kadaster Landmeetkundigen, Pietermaaiweg.
3947 J. A. Lendor, Roodeweg 140, boven.
1317 dr P. H. Maal, Handelskade 26 A
3797 A. E. Panneflek, van Leeuwenhoekstraat 6.
3584 Pension Holland, Breedestraat 94 (O).
1615 Pinto en Vinck, Ten Cent Store, tijdelijk afgesloten
2283 L. de Polonius, Berg Altena 92.
5198 Ben Smit, Angloweg.
1573 H. A. de Windt, Penstraat 101.

Wanneer U deze lijst langs de zwarte lijn uitknipt, past hij in uwtelefoonboek.

Engelands goklust neemt af

Slechts Ierse hospitaal sweepstakes nemen toe

Londen. — Het wedden in Engeland, zowel wat paarden- en windhondenrennen als wat voetbalpools betreft, loopt duidelijk terug. Voor 1950 is er volgens een raming in totaal gewed tot een bedrag van 650 millioen pd. st. tegen 725 millioen in 1949 en 750 millioen in 1948.

Een gedetailleerde vergelijking geeft het volgende beeld.
Voetbalpools. In 1950 52 millioen, 1949 58 millioen, 1946 75 mil.
Paardenrennen. In 1950 425 millioen, 1949 450 millioen.
Windhondenrennen. In 1950 160 millioen, 1949 200 mil. 1947 350 mil.

Alleen de Ierse hospitaal sweepstakes maken een uitzondering op de regel en tonen stijgende cijfers. In 1950 werd voor een bedrag van bijna 6 millioen pd. st. aan tickets verkocht, dat is bijna één millioen meer dan in 1949.

Het kerkelijk comité tegen gokken raamt, dat in 1950 minder dan 10 millioen personen aan de voetbalpools deelnamen tegen ruim 11 millioen het jaar tevoren. Of dit op een afnemende goklust wijst dan wel, dat er andere factoren in het geding zijn, blijft echter een open vraag, waarop het comité geen antwoord wilde geven.

Alhoewel er dus voor een kleiner bedrag gewed wordt, is de opbrengst voor de schatkist gestegen als gevolg van de belastingverhoging in 1950 30 milloen pd. st. meer dan in 1949.

Opvallend is de afneming van de goklust onder de jongeren, een verschijnsel, dat niet alleen het kerkelijk comité, maar zelfs de meest verwoede gokker tot voldoening zal stemmen.

Wanneer het gokken binnen de perken blijft, zal niemand er bezwaar tegen kunnen hebben, mits het gedaan wordt door mensen, die dit zich kunnen permitteren. Wanneer de jeugd van een land er zich evenwel mee gaat bemoeien, met het doel om zo snel mogelijk winst te maken, dan wordt het een verderfelijke gewoonte. Een enkele maal gokken zal ook niemand schaden, maar een ander geval is het, wanneer het een dagelijkse bezigheid wordt.

Velen zien in de voetbalpools de beste oplossing voor de goklustigen, omdat ze het publiek er niet toe brengen „zijn verliezen na te jagen", wat met wedden met paardensport-evenementen en windhondenrennen maar al te vaak het geval is. Bij de voetbalpools beperkt men zich tot een heel klein wekelijks bedrag. Velen zouden verwonderd zijn — en dit pleit weer tegen de pools — over het aantal Engelse huisgezinnen, waar de Donderdagavond volkomen wordt besteed aan het invullen van de formulieren voor de voetbalpools. Men behoeft des Vrijdags slechts bij een postkantoor de rijen te zien voor het loket van de postwissels om hiervan een idee te krijgen. Men schat, dat van iedere tien personen er negen een pool-formulier komen inleveren.

Opmerkelijk is de stijging van het aantal deelnemers in de Ierse sweeps, te meer, daar het voor personen in Engeland en Schotland verboden is hieraan deel te nemen en het aankondigen van deze sweeps een strafbaar vergrijp is. Het is zeer goed mogelijk, dat de douane-autoriteiten wat door de vingers zien en zodoende toch nog heel wat geld de Ierse Zee over gaat, maar het is aannemelijker, dat het aantal Britse touristen, die naar Ierland gaan om er een goede maaltijd te nuttigen of er hun vacantie door te brengen, is gestegen. En onder hen zullen er slechts weinigen zijn, die dan de verleiding kunnen weerstaan van een aantrekkelijk Iers meisje een kaartje te kopen. Ook het verkoopstertje heeft dan kans op een aardige prijs.

DIT IS HET PARADIJS. — althans zover als het oordeel van ezels gaat. Zij kijken neer in een emmer met haver, die de kleine Charles Peoples uit Independence voor hen neergezet heeft. De ezels vergaten hun traditionele koppigheid totaal, toen zij het paradijs voor zich zagen.

Ruperts Elfenbel.

1. Ruperts beste vriend, Dirk Dashond, kreeg een mooi prentenboek op zijn verjaardag en nu zitten ze er met zijn beidjes van te genieten.
„Kijk daar die berg eens", zegt Dirk „een echt wonderding, want hij blijft dag en nacht roken. Men noemt het een vulkaan".
„Ik zou zoiets wel eens willen zien!" roept Rupert uit. Maar dan wordt hij plotseling stil, terwijl hij mompelt. „Zeg wat gebeurt er met al de rook, die opstijgt? Waarom verdwijnt die?" Dirk, die hem eerst verwonderd aankijkt, zegt lachend: „Wat kan jij toch een rare vrage stellen!"

2. Als de twee vriendjes genoeg hebben van het plaatjes kijken, wandelde zij naar de Gemeenteweide, doch Rupert houdt zich nog steeds met het raadsel bezig. „Kijk die schoorsteen eens roken!" zegt hij. „Waarom blijft de rook daar niet hangen? Waar gaat dat allemaal naar toe?" „Hier heb je Mijnheer Miereneter", zegt Dirk. „Als je het zo graag weten wilt, vraag het hem dan maar, De oude heer staat verbaasd over hun vragen. „Goeie genade! Ik zou niet weten, waar de rook naar toe gaat!" hijgt hij. „Ik heb er nooit over na gedacht. Het is werkelijk een lastig geval, vind je ook niet?"

3. Als Rupert ziet, dat zijn vraag zo moeilijk te beantwoorden is, wordt zijn nieuwsgierigheid nog groter en hij neemt zich voor er met zijn vader over te spreken. Hij holt naar huis en ziet, dat Vader Beer in de tuin bezig is een vuurtje te stoken.
„Zeg Vader, roept Rupert", wat maakt U een rook. Vertelt U me eens wat er mee gebeurt: wanneer die opstijgt. Daarboven in de lucht moeten wel stapels rook liggen van alle vuurtjes, vulkanen en weet ik wat al meer. Waarom wordt de lucht dan niet zwart van inplaats van blauw?" Dan wacht hij ongeduldig op antwoord.

4. Vader Beer denkt, natuurlijk niet, dat het Rupert ernst is. „Wat er met de rook gebeurt? Wel die waait natuurlijk weg", legt hij uit. Doch Rupert laat zich niet zo maar afschepen. „Ja maar" waar waait hij naar toe?
Waarom, waait hier geen rook van anderen? Waar is de rook, die in al die jaren is opgestegen?" Vader Beer krabt zich achter de oren. „Waar haal jij die moeilijke vragen vandaan?" zegt hij verwonderd. „Ik denk, dat je er beter bij je moeder mee terecht kan. Zij zal het misschien wel weten".

Hier is ons hoekje, jongens en meisjes!

't Erfgoed der Helfensteiners

Marianne sloeg de blik neer. „Het is niet vader, die het verboden heeft", zei ze aarzelend. „Moeder ziet het niet graag; ze zegt ...."

Wel wist Geertrui, wat de trotse Judith zei: dat de bewoners van de houtvesterswoning buiten de poort geen gezelschap waren voor de enige dochter van Filip Amberg de rijksten burger. Eer ze echter de woorden vond om Marianne tot gehoorzaamheid aan de stiefmoeder te vermanen, kwam Agnes er tussen.

„Moedertje, u moet haar geen standje maken. Haar grootvader heeft haar gestuurd. Niet waar, Marianne, je woont nu bij hem?"

„Sinds wanneer?" vroeg de weduwe verrast.

„Sinds eergisteren, en het zal ook maar voor een paar dagen zijn, tot vader van de markt terugkomt".

„Je moeder is dus nu alleen thuis?"

„Moeder is met vader naar Ulm gereden, om daar bij haar ouders gezond te worden. U weet toch, dat ze er maar niet overheen kan, dat het kleine broertje sterven moest. Ze neemt nauwelijks enig voedsel en ze is heel somber en treurig gestemd. Vader heeft haar overreed voor enige tijd weg te gaan van hier, waar alles haar aan haar kind herinnert".

Wat Marianne vertelde, was voor Geertrui geen nieuws. Hoe weinig ze nu ook in het stadje kwam, zo hadden toch vele praatziekte tongen het haar overgebracht, hoe onchristelijk Ambergs vrouw het verlies van haar kind droeg.

De Ulmerin had weinig vrienden; men kon het Filip Amberg niet vergeven, dat hij een vreemde, een uit de rijksstad naar Wiesensteig gebracht had, alsof er hier geen burgerdochters waren. Daar kwam nog de trotse aard van Judith bij, waardoor ze de lieden van zich afstiet.

„Ik moet u de groeten van grootvader brengen, tante. Hij laat u zeggen, dat u hem maar gauw moet komen opzoeken, omdat het gaan hem zo moeilijk wordt".

Marianne's woorden werden door een juichend hoiho onderbroken. Een jonge jager zwaaide over de haag een vrolijke groet met zijn groene muts.

„Hendrik!" riepen de beide meisjes als uit één mond. Plagend sprong Marianne achter de stam van de nabije boom, om zich daar voorlopig te verschuilen. Reeds trad Hendrik binnen de afsluiting. Verbrand door de zon en met het stof van de jacht bedekt, kon de knappe jonge man zich in zijn engsluitend jagerscostuum toch aan ieder laten zien. De morgen was gelukkig geweest; een flinke reebok, die hem van het Grafenwald af de schouder moe gedrukt had, had hij juist in de keuken van het slot afgeleverd en een paar eenden hield hij zijn moeder tot groet voor.

„Kijk eens moeder! Prachteenden zijn het. Daar schept u weer het beste vet af voor uw zalven"

„Groet toch onze gast! Men zou denken, dat je Marianne niet meer kent", onderbrak hem zijn zus.

Nu eerst zag de jager het speelkameraadje uit zijn jeugd, die door de stormachtige begroeting van „Packan", de jachthond, uit haar schuilplaats opgeschrikt werd. Blij greep hij beide handen van het meisje en keek haar in het gelaat.

„Ben jij het Marianne?" Als een jubelkreet klonk de groet. „Was het niet eergisteren, dat ik een pop voor je sneed en nu ....? Wat ben je gegroeid en mooi geworden!"

Vrij en eerlijk gooide hij het er uit en lachte bijna overmoedig, toen Marianne onder zijn bewonderende blik bloosde. „Hoe gaat het met je broer Johan? Hoe bevalt het hem op de hogeschool te Tübingen?"

„Het bevalt hem zeer goed. Hij leert er zoveel Grieks en Latijn, dat hij het Duits daardoor vergeet. Zo heeft hij me laatst door Gotthold, de broer van mijn moeder, een brief gestuurd, zo met krullen versierd, dat ik hem bijna niet kon lezen. Minder krullen en meer woorden was me liever geweest".

Terwijl de jonge jager vrolijk snapte met Marianne en Agnes staarde de weduwe in gedachten voor zich uit. Ze zag in haar herinnering de blonde Johan, die eens op voorspraak van O.L. Vrouw van Dozburg. de gezondheid teruggekregen had en dien de wens zijner stervende moeder tot een priester der Kerk bestemd had. En nu? — Openlijk kwam Amberg er voor uit, dat zijn zoon te Tübingen de godgeleerdheid van het „reine Evangelie" studeerde, ja zelfs naar de dokterstitel zou streven, om dan na geëindigde studie in zijn geboortestad dát te volvoeren, wat de vreemde predikanten nog immer niet gelukken wilde: het geheel volk tot het nieuwe geloof te brengen. Johannes, de kleinzoon van de trouwe Hans Pieter, een apostel van de nieuwe leer! Geertrui's hart kromp bij deze gedachten ineen. Met onverminderde liefde en trouw hield ze aan het oude geloof vast en ook aan een diepgewortelde hoop, dat alles zich nog wel ten goede keren zou. Maar het heden was niet geschikt zulk een hoop te bevestigen. Stil zuchtte Geertrui, toen Hendrik haar uit haar gepeins opwekte.

„Moeder, ik word flauw van de honger. Zo'n acht uren in het woud ...."

„Ga maar allemaal in huis. Je eten is warm gehouden. Agnes zal het je opdienen en ook voor Marianne wat halen".

De beide meisjes traden met Hendrik door de open huisdeur in een vertrek, dat tegelijk tot keuken en woonkamer diende. Achterin stond de uit baksteenen gemetselde haard met de wijde schouw, voor bij het venster een blankgeschuurde tafel voor de muurbank. Aan de wanden in het rond blonk op sierlijk gesneden planken allerlei keukengerei en blank tinnen vaatwerk: ook enige drinkbekers en bokalen van opmerkelijke vorm: meest geschenken van de graaf bij jagersfeesten en prijzen voor gelukkig schieten bij wedstrijden. Talrijke prachtige geweien en allerhande jachttuig voltooiden de aankleding van het gezellige vertrek. Terwijl door de openstaande deur het lachen en babbelen der jonge stemmen naar buiten klonk, was er ondertussen een nieuwe bezoeker gekomen: Kaspar, de poortwachter.

Wie weet raad?

Wat is het tegenovergestelde van Java? Ja, ja, dat was om hoofdpijn van te krijgen.

De meeste neefjes en nichtjes hebben het zover maar niet laten komen en hebben de pen er bij neergelegd. Anderen hebben een poging gewaagd en hebben allemaal mis geslagen, behalve Hans Scheer. Bravo, Hans!

Er was een nichtje, die zei: *Japan*. Maar waarom dat nu tegengesteld is aan Java, zal ze wel moeilijk uit kunnen leggen. Ze stuurde er echter ook 100 postzegels en raadsels en moppen bij, zodat ze toch aardig wat punten verdiend heeft.

Dat moeten alle neefjes en nichtjes goed onthouden: al weten ze niet alle oplossingen, voor elke goede oplossing van een raadsel krijgen ze vijf punten en voor vijftig punten een boek, zodat het altijd de moeite waard is, de raadsels in te zenden, ook al kan je ze niet alle drie.

Het tegenovergestelde van *Java* is niet, zoals de anderen raadden: Neeva, maar *Neemoe*. Is dat niet aardig?

Waarom steken de muggen deze maand niet?

Niet, omdat ze er deze maand niet zijn, want ze zijn er wel.

Niet, omdat deze maand maar 28 dagen heeft, want de muggen kunnen niet tellen.

Maar omdat, zoals de meesten wel dachten, muggen nooit maanden steken, ze steken alleen mensen.

Wat kan door de glazen vallen zonder te breken?

Niet: *papier*. Papier zal geen glazen breken, maar kan er ook niet door vallen.

Maar het licht, zoals de rest wist, dat kan door de glazen vallen en breekt ze toch niet.

Nu is er niemand geweest, die alle raadsels goed had,zodat Tante dit keer ook geen boek verloten kan. Toch kan Tante deze week wel een boek cadeau doen en wel aan Stanley van Eyma; die duizend postzegels instuurde, en dus een boek verdiend heeft. Hij schreef er bij, dat hij er alweer 600 heeft voor de volgende 1000, dus binnenkort heeft hij een hele bibliotheek.

Tante zal voortaan de door de neefjes en nichtjes behaalde punten in een lijstje plaatsen, dan kan iedereen zien hoeveel hij er heeft.

Hier zijn de raadsels voor de volgende keer:

1. **In Jerusalem is een vrouw, die men niet wil begraven. Waarom niet?**
2. **Mijn eerste is een wild dier; mijn tweede rijdt men 's winters; mijn derde is een boom. En mijn geheel is een stad in Nederland.**
3. **Wie komen er, al loop ik traag,
mij toch maar niet voorbij;
ja, blij zelfs wanneer ik zit,
geduldig achter mij?**

De oplossingen kunnen opgestuurd worden tot Woensdag 28 Februari aan

Tante Corry
Amigoe di Curaçao
Conscientiesteeg
Curaçao

Elly Day	**15**	**punten**
Hans Scheer	**10**	**"**
Ineke Boudewijn	**10**	**"**
Freddy Pietersz	**10**	**"**

Hoe is die?

OOK GEHOORZAAM.

Tante vraagt onder het eten aan Wim, of hij na schooltijd onmiddellijk naar huis gegaan is. Wim bedenkt zich en fluistert dan 't oor van Tante:

„Neem me niet kwalijk, Tante, maar Pa heeft verboden onder het eten te praten".

'N RAADSEL.

„Pa zegt, dat hij me niet voor zijn plezier een pak slaag geeft", vertelt Piet aan zijn vriend, en hij vraagt:

„Maar voor wie zijn plezier doet hij het dan wel?"

ARME MAN.

„Weet je ook, waaraan je oom gestorven is?"

„Neen, absoluut niet. Ik heb zelfs nooit geweten, waarvan hij leefde."

DODE TAAL.

Frits: „Waarom studeer je nog Latijn Frans? Mijn vader zegt, dat het een dode taal is".

Frans: „Ik denk, dat het komt, omdat hij nog niet begraven is".

Wist je dat?

DODE TAAL.

Latijn, Grieks, Hebreeuws en een menigte andere talen, die in de oude tijd gesproken werden, worden thans dode talen genoemd. Waarom? Kent niemand ze meer?

O ja, heel veel mensen kunnen ze lezen en schrijven en zelfs spreken. Hebben ze dan hun laatste adem uitgeblazen, dat ze dood zijn? Natuurlijk is dat ook maar gekheid. Maar waarom heten ze dan „dode" talen.

Omdat er geen enkel *volk* meer is, dat ze spreekt.

Er zijn nog wel veel boeken, die in het Latijn en Grieks en Hebreeuws geschreven zijn, maar, die taal staat alleen nog maar geschreven en er is geen land meer, waar ze gesproken wordt.

Nu noemt men talen, die alleen maar geschreven staan en niet gesproken worden „dode" talen en daarom is Latijn een dode taal.

Handelskansen van Nederland en Antillen in Venezuela

Nog steeds goede kansen voor overscheepsladingen

's-Gravenhage. — Onder de titels „Venezuela biedt handelsperspectieven", „Goede kansen voor onze export" publiceert „Het Financiële Dagblad" het volgende artikel van zijn correspondent in Caracas:

„In luttele jaren is de Nederlandse export naar Venezuela gegroeid tot een factor van belang. Ons land voerde hier in 1948 voor 2 millioen gulden per maand in, nu is dit cijfer al boven de 3 millioen gulden gestegen.

Het nieuw ontworpen verdrag voor de Nederlands-Venezolaanse handel laat er geen twijfel aan bestaan, dat onze export in de toekomst nog aanmerkelijk kan worden opgevoerd. De bekrachtiging van het verdrag vormt het voornaamste onderwerp voor de conferentie, die naar alle waarschijnlijkheid in Februari wordt gehouden tussen Venezuela enerzijds en Nederland met de Antillen en Suriname anderzijds. In het licht van deze besprekingen bezitten onze handelsmogelijkheden in het tweede olieland ter wereld bijzondere actualiteit.

Hoewel hier en daar fabrieken werden en worden gebouwd, kan in Venezuela niet van een massale industrialisatie worden gesproken. Het land kent maar één werkelijke industrie. Dat is het olie-bedrijf. Nederland heeft hier, voornamelijk in de Shell, grote belangen en zowel voor de boringen van deze maatschappij als voor haar uitbreidingen van de raffinaderijen op Punta Cardón wordt regelmatig Nederlands materiaal aangekocht.

Waar het andere producten betreft, is vooral de Nederlandse uitvoer van kaas, stearine, geneesmiddelen, lampen, fietsen en onderdelen en aardewerk van belang.

Het is wel duidelijk dat, daar industrie practisch ontbreekt en dus alles moet worden geïmporteerd, de mogelijkheden voor onze handel op dit land aanmerkelijk kunnen worden vergroot. Nu zijn de Verenigde Staten van Noord-Amerika de voornaamste leverancier en waar de publieke smaak in hun geest is georiënteerd, is een aanpassing bij deze smaak een eis voor vele adspirant-exporteurs. Daarbij hebben zij echter het voordeel, dat de Nederlandse prijzen dikwijls gunstig afsteken, zodra het gaat om een product van klasse en kwaliteit.

Bij de eerder gegeven opsomming van Nederlandse exportproducten missen we enkele specialiteiten als boter en chocolade. Nederlandse boter is wel in Venezuela verkrijgbaar, maar op bescheiden schaal.

De meeste boter wordt ingevoerd uit Denemarken en het is niet zo eenvoudig te zeggen waarom. Misschien is een der bezwaren, dat in blik verpakte boter in een tropisch klimaat te week wordt. Opvoering van de laadruimte voor gekoelde boter, aan boord van onze schepen, zou vermoedelijk een verhoging in de hand kunnen werken. Wellicht zou een dergelijke uitbreiding ook dienstbaar kunnen worden gemaakt aan de verzending van blokken bevroren melk (naar Amerikaanse voorbeeld) in cartonnen verpakking.

Het land heeft uitstekende cacao van eigen bodem, doch de chocolade-productie is vrij klein, zodat ook hier import nodig is.

Weinig grote havens

De Venezolaanse kust heeft weinig grote havens en hierdoor is er vooral verkeer met kleine schepen. Terstond springt hier het gemeenschappelijk belang van Nederland en vooral de Nederlandse Antillen in het oog. Zij zijn immers een ideale stapel- en overlaadplaats.

In dit verband is een drastische verlaging van de z.g. „Antilliaanse rechten" — die in het ontwerp-handelsverdrag wordt gesuggereerd — van gewricht. Deze rechten — een extra heffing van 30% op alle artikelen uit de Nederlandse gebiedsdelen — zijn een overblijfsel uit de vorige eeuw en belemmeren niet alleen een normaal handelsverkeer maar werken een uitgebreide smokkelarij in de hand.

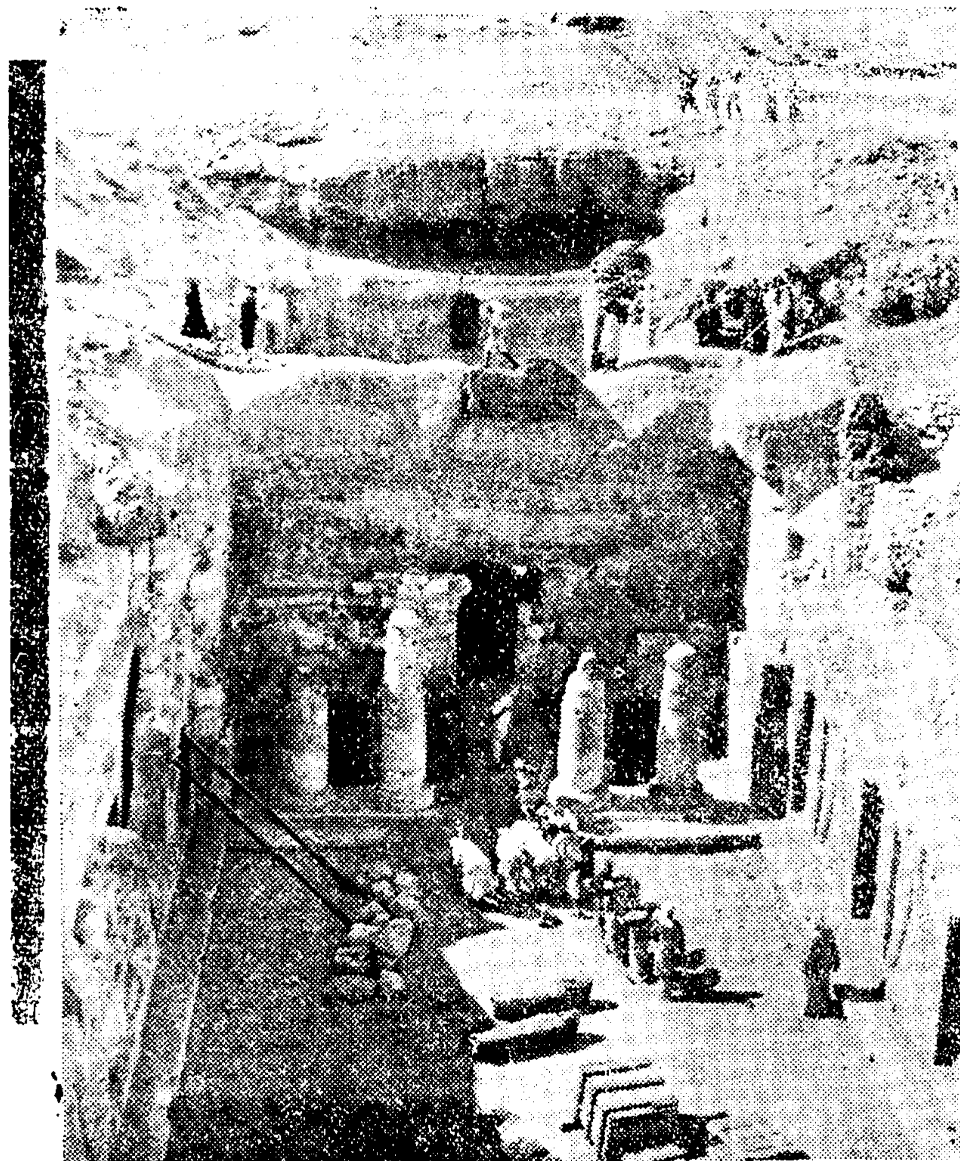
Een ander belangwekkend onderdeel van het nieuwe verdrag is de z.g. „meestbegunstigingsclausule", die ongetwijfeld grote perspectieven kan openen.

Het Venezolaanse ministerie van openbare werken heeft zojuist belangrijke aankopen in West-Duitsland gedaan en wellicht kunnen door deze instantie te gebruiken machines en materiaal (geprefabiceerde woningen!) in de toekomst ook door Nederland worden geleverd. En laten andere mogelijkheden niet aan onze aandacht ontsnappen!

Er wordt serieus gewerkt aan de bevordering van Venezuela's paardenfokkerij. Zo heeft men in September meer dan 300 raspaarden geïmporteerd uit o.a. Noord-Afrika en Noord-Amerika. Ook Nederlandse paardenfokkers zouden in deze leveranties een aandeel kunnen hebben.

Venezuela laat op het ogenblik in Engeland twee torpedobootjagers bouwen en begin 1950 heeft het in de V.S. voor ruim 24 millioen gulden aan kleine schepen gekocht. Dit en de belangstelling van de president der Venezolaanse Scheepvaartmaatschappij N. V. voor onze scheepsbouw wettigen de mening, dat Nederlandse werven ook van deze zijde orders zullen kunnen verkrijgen.

Wanneer het nieuwe handelsverdrag een feit is, zal de bestaande export naar het tweede olieland ter wereld worden opgevoerd en daarbij kan de vindingrijkheid van onze exporteurs alles bijdragen om een maximum aan nuttig effect te bereiken.

EGYPTISCHE GEHEIMEN ONTSLUIERD — Archeologen hebben een ontdekking gedaan, die een van de grootste is sinds de opening van het graf van Tutankhamen, 28 jaar geleden. Te Thebes, recht tegenover de winterstad Luxor aan de andere kant van de Nijl, hebben archeologen de begraafplaats van de Hogepriester Mentenhet blootgelegd. Deze was prins van Thebes en, 2650 jaar geleden, Gouverneur van Opper Egypte. De stad, die beroemd was om zijn pracht, was de hoofdstad van het oude Egyptische Rijk.

Onze foto geeft een merkwaardige kijk op de grafkamer van Mentemhet in het historische Thebes. Werklieden verwijderen hier het zand van de Nijl met de hand. De luxe tombe, een van de prachtigste, die ooit ontdekt werd, is bijna geheel ongeschonden.

EEN KIND EN EEN KONIJN — zijn de mascotten van het Middlesex Regiment in Korea. De jongen, wiens ouders gedood werden heet nu Sandy. En het wit en zwart konijn werd gevangen aan het front ten Noorden van Seoel.

Nieuwe ideeen op voetbalgebied

Londen. — Het grote aantal voorstellen, die alle tot strekking hebben het voetbalspel te verbeteren, is dezer dagen weer met één vermeerderd. De manager van een League club is namelijk gekomen met een pleidooi voor de aanwijzing van goalreferees, waarbij hij geïnspireerd werd door wat bij ijshockeywedstrijden gebruikelijk is.

Tot ondersteuning van dit voorstel wordt aangevoerd, dat er gevallen zijn, waarin noch de scheidsrechter nog de grensrechters precies kunnen weten, of de bal al dan niet over de doellijn is geweest. Als er goalreferees bestonden, zouden vele onjuiste beslissingen voorkomen kunnen worden, evenals onvruchtbare disputen.

Het kan gebeuren, dat een goalkeeper de bal bij een draai over de lijn draagt; dat hij door de kracht van het schot terugstapt over de lijn; dat de bal juist op of over de lijn wordt weggewerkt; of dat de bal, na paal of lat getroffen te hebben, terugspringt in het veld, en dat het voor scheidsrechter of grensrechter absoluut onmogelijk is met enige zekerheid te zeggen, of de aanvallende partij al dan niet een doelpunt gescoord heeft. In de regel beslist de scheidsrechter in twijfelgevallen ten gunste van de verdedigers, maar hij kan ook een doelpunt toekennen, dat in werkelijkheid nooit gemaakt is. Zo houden de aanhangers van Wetham United staande, dat het doelpunt, waarmee Stoke City hun club uitschakelde voor de cup, niet geldig was, omdat de bal niet over de doellijn zou zijn geweest. De bal trof de lat in de hoek en sprong toen naar beneden De scheidsrechter, die niet gunstig geplaatst was om alles goed te zien, kende een doelpunt toe, omdat, naar hij zeide, de bal bij het omlaag komen over de doellijn was geweest. Niemand kan zeggen, of hij al dan niet gelijk had. Wanneer er echter een goalreferee naast de palen had gestaan, zou hij met veel meer zekerheid het een of ander kunnen beslissen.

Deze goalreferees zouden de scheidsrechter en de grensrechters eveneens kunnen assisteren in gevallen van twijfel, of de bal bij een aanval al dan niet de out-lijn gepasseerd was, toen de voorzet werd gegeven. Deze kwestie heeft talloze malen tot onenigheid aanleiding gegeven.

Een andere suggestie, en niet een nieuwe, is, dat in gevallen van een draw het aantal hoekschoppen de doorslag moet geven. Deze regel geldt inderdaad voor sommige wedstrijden buiten de competitie in Schotland, waarbij de ploegen uit minder dan 11 spelers bestaan.

In bepaalde kringen in Engeland wenst men toepassing van deze zelfde regel, indien niet voor competitie-wedstrijden dan toch wel voor cup-matches, teneinde verlengingen of het overspelen van wedstrijden onnodig te maken .Dit voorstel zou echter ongetwijfeld op verzet stuiten, al was het alleen maar, omdat overgespeelde wedstrijden meer geld in de clubkas brengen. Bovendien krijgt het publiek dan de kans om thuis een wedstrijd te zien, die in eerste aanleg uit gespeeld werd. Maar daar staat dan weer tegenover, dat het seizoen wel eens al te overladen kan worden.

Misschien zit er iets in het voorstel, als het landenwedstrijden geldt, alhoewel ook veel deskundigen van mening zijn, dat twee ploegen, die eenzelfde aantal goals gescoord hebben, ook de eer behoren te delen. Aan de andere kant is het een feit, dat de sterkste van twee ploegen het soms alleen door pech niet verder brengt dan tot een draw. Als die sterkste ploeg het beste van het spel heeft gehad, is het bijna zeker, dat ze ook de meeste hoekschoppen heeft afgedwongen. En als deze hoekschoppen meetelden, zou haar de wellicht verdiende overwinning inderdaad ten deel vallen.

DE WET STOND TUSSEN KIND EN OUDERS. — Sita Eskandt is elf jaar oud en vliegt voor het eerst naar Amerika, om daar haar moeder terug te vinden. De moeilijkheden vinden hun wortel in Berlijn, waar haar moeder 2 jaar geleden een Amerikaanse soldaat ontmoette. Hij ging naar Engeland en Sita's moeder ging mee, kreeg daar werk en huwde later haar soldaat. Toen hij verleden jaar uit dienst ontslagen werd, nam hij zijn vrouw mee naar San Francisco, maar Sita kon niet mee. De wet, die het aantal der emigranten beperkt, verbiedt kinderen duitse echtgenoten mee naar Amerika te brengen. Eerst na een jaar mogen zij volgen. De tijd van scheiding is echter voorbij en het land van liberty opent voor haar de ijzeren poorten van de wet.

NEDERLAND

IERLAND SYMPATHISEERT MET NEDERLAND

Dublin. — De eerste minister van Eire, John Costello, verdedigde Woensdag in het parlement de onlangs door de Iers minister van onderwijs, generaal Mulcahy, afgelegde verklaring, waarin hij bepaalde protesten tegen de aanwezigheid van personeel van de Nederlandse marineluchtmacht critiseerde. Costello zei, dat de houding van de Ierse regering heel duidelijk was gemaakt aan Engeland en Nederland en dat Mulcahu van geen andere opvatting had blijk gegeven. Hij deelde de mening van Mulcahy ten aanzien van bepaalde protesten. De regering, aldus Costello, sympathiseert met de Nederlandse regering wat betreft de moeilijkheid, waarin deze laatste is geraakt. De regering zou niet toestaan, dat personen zich verenigen om Nederlandse goederen uit Eire te weren. Er was een handelsovereenkomst, die de regering uitgevoerd wenste te zien.

GERBRANDY KAATST DE BAL.

Londen — Het Anti-Revolutionaire Tweede Kamer-lid prof Gerbrandy heeft Woensdag op een persconferentie te Londen een beroep gedaan op de Westerse landen een gemeenschappelijke politiek en strategie in het Verre Oosten te voeren. „Ik twijfel er heel sterk aan, of de Indonesische Republiek op eigen benen kan staan en werkelijk bereid is om samen te werken binnen de zogenaamde Nederlands-Indonesische Unie, die feitelijk slechts een papieren regeling is. Al de honderdduizenden Chinezen in Indonesië zijn thans communist en vormen een gevaar van het Chinese communisme, dat nauw samenwerkt met het Kremlin. Als de jonge en ambitieuze regering van Indonesië er in slaagt het leiderschap van Nieuw-Guinea over te nemen, loopt de laatste verdedigingslinie van Australië gevaar. De Verenigde Staten, Engeland en de Verenigde Naties hebben een ernstige fout begaan, toen zij Nederland niet steunden in zijn rechtmatige poging om zijn erfgoed na de bevrijding van Indonesië terug te krijgen. Daarentegen zit Engeland nog steeds in Borneo, Portugal in Timor en Australië in Nieuw-Guinea. Nederland heeft geen politieke, noch militaire macht daar", aldus prof. Gerbrandy.

THEATER TELEVISIE

Eindhoven. — In Eindhoven is dezer dagen voor de eerste maal in Nederland een directe televisie-uitzending uit een theater gegeven. Uitgezonden werd het vasten-varieté van Faveur in de Philips-schouwburg. Drie televisie-camera's waren opgesteld: twee op het balkon, voorzien van telelenzen, en één tussen de coulissen. Het programma kwam scherp door. De uitzending duurde van 8 uur tot circa 11.30 uur.

P. v. d. ARBEID TEGEN ERKENNING VAN FRANCO

Rotterdam. — Tijdens het congres van de Partij van de Arbeid werd een voorstel aangenomen, waarbij het partijbestuur werdt aangespoord zich te blijven verzetten tegen de toelating van Franco-Spanje tot de Verenigde Naties „zolang Spanje nog duizenden mannen en vrouwen om hun politieke overtuiging gevangen houdt."

NA 30.000 MIJL THUIS VOOR KERSTMIS. — Miss Teresa Wallach komt op haar smetteloze motorfiets in Belhem, buiten Londen aan, na een reis van 30.000 mijl door de Verenigde Staten. Zij maakt haast een beroep van haar reizen. Haar „huis" dat ze meestal bewoont, zit in een paar volgepropte zadelzakken. In Juli 1947 kwam ze in New York aan met niets meer dan haar motorfiets en vijftig dollar. De dollars hielden het uit door Chicago tot aan Oklahoma, waar ze een betrekking in een garage aannam en de mechanische afdeling reorganiseerde. Vervolgens trok ze verder door de Grand Canyon en naar Los Angeles, waar zij de eerste werd van de dames in de Greenhorn Mountain uithoudingsrit. Door de Rockies, Utah, Colorado, Florida en Washington kwam zij weer in Chicago. Als ze nergens een onderdak vond voor de nacht, maakte ze haar zadeltassen open, zette haar tent op en sliep in de open lucht.

WERELDNIEUWS

HANDEL MET RUSLAND.

Praag — De Tsjechoslowaakse minister van handel, Antonin Gregor, is Woensdag per vliegtuig naar Moskou vertrokken „als leider van de delegatie, die reeds daar is om de handelsbetrekkingen met de Sovjet-Unie te bespreken", zo meldt radio-Praag.

Reuter meldt, dat de mededeling, dat er nieuwe Russisch-Tsjechoslowaakse handelsbesprekingen nodig zijn, terwijl in November een handelsverdrag voor vijf jaar tussen beide landen gesloten werd, voor Praag een verrassig was. Volgens geruchten is Tsjechoslowakije ten achter met de levering. In bepaalde Westerse diplomatieke kringen acht men het zelfs mogelijk, dat de Sovjet-Unie de strafbepalingen in de handelsovereenkomst wil toepassen.

ROOD SPIONNAGEPLAN

Hannover. — Het persbureau van de West-Duitse sociaaldemocratische partij verklaart over documenten te beschikken, waarin de richtlijnen vervat zijn voor communistische agenten in West-Duitsland. Zij zouden opdracht hebben ieder een „actiegroep" van 6 man te vormen en te rapporteren over alle versterkingen der geallieerde troepen en politie in hun district. Zij zouden voorts inlichtingen moeten verstrekken over troepenbewegingen, plaats van legering, bewapening en de hervatting der Duitse bewapeningsproductie.

ADENAUER VERWIERP

Bonn. — Adenauer heeft in een verklaring de nieuwe Oost-Duitse voorstellen voor besprekingen tussen Oost- en West-Duitsland verworpen. Grotewohl deed deze voorstellen te Dresden.

Adenauer zeide het van de grootste betekenis te achten, dat Grotewohl gezegd heeft, dat hij met zijn aanhangers bereid zijn voor de Sovjet-Unie te strijden. Hij voegde er aan toe dat deze uitlating in het geheugen gehouden moet worden, daar zij verhelderender is dan de vele toespraken van Oost-Duitse autoriteiten. Grotewohls toespraak bewees, aldus Adenauer, dat de Oost-Duitse autoriteiten sterke steun van de Sovjet-Unie ontvangen.

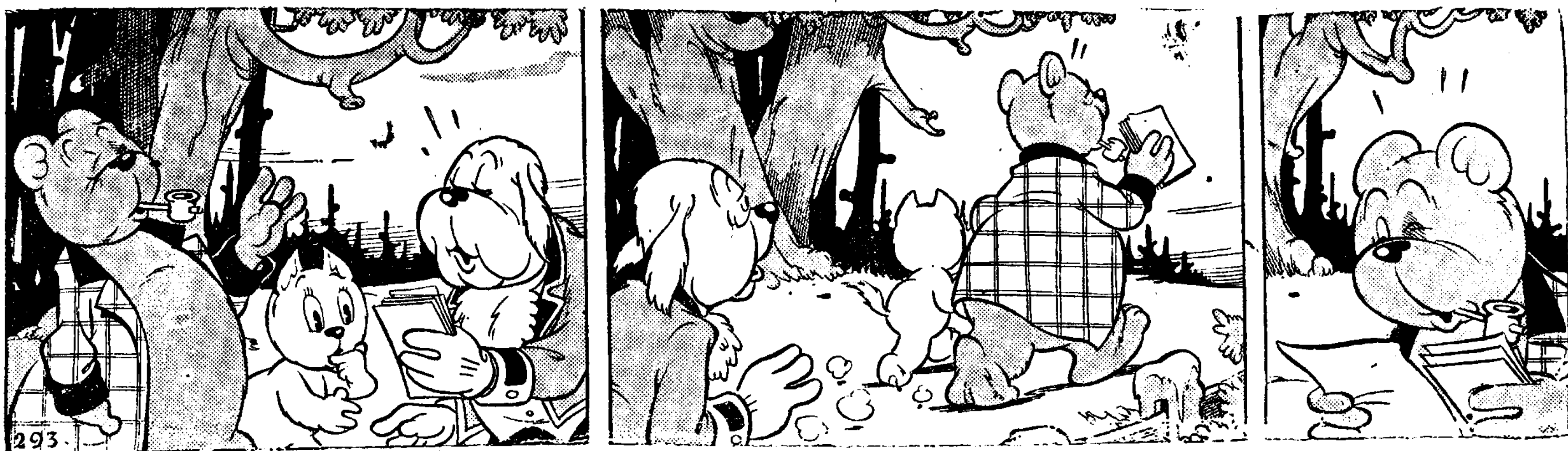
MET GEZICHT NAAR STAART

Londen. — Op de conferentie van de I.C.A.O., welke de volgende maand te Montreal zal worden gehouden, zal Engeland voorstellen de zetels in de vliegtuigen zó te construeren, dat de passagiers met het gezicht naar de staart zitten. Ook zal het voorstellen de sterkte der stoelen met 50% te verhogen, een en ander om de passagiers in het geval van een ongeluk meer te beschermen.

Bovenstaande is bekendgemaakt naar aanleiding van het onderzoek naar het ongeluk van de Britse Dakota die in October ten Noord-Westen van Londen neerstortte. Hierbij kwamen 28 personen om het leven.

817

Tom Poes en de geheimzinnige sleutel

Heer Bommel hapte een poosje naar lucht. Toen haalde hij eens diep adem, trok zijn wenkbrauwen op en nam de papieren aan. „Bedank je meester, de hoogwelededel verheven markies!" sprak hij uit de hoogte. „Ik zie, dat je door hem als bediende bent aangenomen. Dat is prettig voor je! Maar bedenk wel, dat je nog geen getuigschrift hebt van je vorige werkgever, heer Olivier B. Bommel van Bommelstein! Het is voor je te hopen, dat je dat getuigschrift nooit nodig hebt, jonge vriend, want ik heb hem horen zeggen, dat hij je niet zo geweldig vond. Hij had iets op je tegen, zei hij. Onthoud dat! Kom mee, Tom Poes!"

„Hoe heb ik dat gezegd?" vroeg heer Bommel, toen ze verder liepen. „Die stomme knecht! Ha! Hij dacht, dat hij een heer van Bommelst.... eh.... een Bommel kon beledigen! Hij dacht, dat.."

„Ja, ja! Zo zijn die lui tegenwoordig!" zei Tom Poes. „Maar wat zijn dat voor papieren, heer Ollie? Ik ben benieuwd wat die markies aan U te geven heeft. Hij had alles gekocht, dacht ik!"

„Hm, eens kijken!" zei heer Ollie. „Hier is een briefje van de markies zelf. Eens even lezen e'i.... amies, staat er boven.... eh.... en verder: Hierbij doe ik U enige papieren toekomen, die ik in Uw voormalig werkvertrek vond. Alhoewel de gehele inboedel mijn eigen dom is, vond ik het gepast U deze stukken terug te doen bezorgen. Ge hebt ze duur betaald. Uw toegenegen cantecler de Barneveld."

„Heel aardig van hem!" zei Tom Poes. „Maar wat zijn het voor papieren?"

„Het zijn aandelen!" mompelde heer Ollie verslagen. „Aandelen in de goudmijn Ducato!"

lijkt het mij gewenst, dat in deze kwestie door de Toeristen commissie klaarheid gebracht wordt. Als de verklaring van de Telegraaf-correspondent over het „Mauretania-geval" onjuist mocht zijn, dan is dit wel een zeer bedenkelijke maatstaf voor zijn beweringen inzake het „Hotelplan" en dan zou het kunnen blijken, dat de correspondent zich meer heeft laten leiden door dubieuze gevoelens dan door gezond verstand.

En indien dit laatste het geval is, zou er dan geen grond aanwezig zijn, om door middel van een publicatie door een competente instantie in „De Telegraaf" de ongunstige indruk weg te nemen welke het artikel op Nederlandse lezers gemaakt heeft?

Met dank voor de plaatsing.

B. de B.

Naschrift: Wij zijn het met de inzender eens, dat klaarheid over de beschuldigingen, die door genoemd artikel aan het adres van Curaçao geuit worden, zeer gewenst zou zijn. Ongetwijfeld zal onze actieve Toeristen-commissie ons kunnen vertellen, wat inzake „Mauretania affaire" en „Hotelplan", wel en niet uit de duim van de Telegraaf correspondent gezogen is.

Voetbalnieuws uit Holland

Big Match te Nijmegen: N.E.C. — D.W.S.

Het programma van a.s. Zondag biedt weer vele zeer belangrijke wedstrijden, echter de meeste belangstelling zal wel uitgaan naar Nijmegen, waar in het Goffert-stadion de nummers 1 en 2 van afdeling B elkaar ontmoeten.

Hier zal wel een summum aan spanning zijn, de uitslag is moeilijk te voorspellen, de Amsterdammers echter zullen wel heel blij zijn met een gelijkspel. De Amsterdammers beschikken momenteel over een zeer sterke achterhoede, in 14 wedstrijden slechts 9 goals tegen maar.... 20 goals voor en dat spreekt niet ten gunste van de schotvaardigheid van de voorhoede. Ook in 't Goois Sportpark is een belangrijke match, daar spelen 't Gooi en Wageningen tegen elkaar. Ook hier zal wel tot het uiterste gevochten worden om de beide punten. In het Noorden wordt te Groningen de derby G.V.A.V. — Be Quick gespeeld, terwijl de derde Groningse club Velocitas, Go-Ahead ontvangt. Het is voor Velocitas te hopen, dat de Deventenaren niet zo een productieve bui hebben als vorige week, tegen Achilles. Go-Ahead — Achilles was een zeer eigenaardige wedstrijd. De rust ging in met een 1—0 voorsprong voor de thuisclub. Achilles echter was geenszins de mindere, na de rust zakte de tegenstand echter totaal ineen en kon Go-Ahead de voorsprong gemakkelijk opvoeren tot 7—0.

In het Westen heeft H.B.S. wel een zeer zware uitwedstrijd tegen Haarlem. De Haarlemmers hebben zich keurig hersteld van het slechte begin en de voorhoede met Roozen (oud-internationaal) en Groeneveld als uitblinkers is zeer productief, getuige de 6—2 overwinning op S.V.V. en 5—1 op de Volewijckers. De Hagenaars echter beschikken momenteel over een goed elftal en ook hun voorhoede met v. d. Vegt, Langelaan en Kuneman als uitblinkers weet doelpunten te maken. Wij houden het echter op een kleine overwinning voor Haarlem.

In het Olympisch stadion ontmoeten de stadgenoten Blauw Wit en D.W.V. elkaar. Beide ploegen hebben de punten hard nodig, ook hier valt weinig van de uitslag te zeggen, echter een oud spreekwoord zegt: een kat in het nauw (hier D.W.V.) maakt rare sprongen m.a.w. Blauw Wit zal terdege op moeten passen.

In Afdeling D wordt te Breda De Baronie — T.S.C. gespeeld, mocht De Baronie verliezen, dan is het wel een uitgemaakte zaak, dat zij volgend jaar hun heil in de tweede klasse zullen moeten zoeken.

Voor de overige wedstrijden verwijzen wij naar het onderstaande programma:

A
Leeuwarden — H.S.C.
Zwolse Boys — Zwartemeer
G.V.A.V. — Be Quick
Sneek — Frisia
Achilles — Heerenveen
Velocitas — Go Ahead.

B
A.G.O.V.V. — Hengelo
't Gooi — Wageningen
Enschedese Boys — Ajax
N.E.C. — D.W.S.
Vitesse — Enschede
Heracles — D.O.S.

C
De Volewijckers — V.S.V.
A.D.O. — S.V.V.
Blauw Wit — D.W.V.
Hermes D.V.S. — K.F.C.
Haarlem — H.B.S.

D
R.B.C. — Feyenoord
De. Baronie — T.S.C.
Longa — Noad
Xerxes — B.V.V.
Emma — Sparta
Willem II — N.A.C.

E
Sittardia — M.V.V.
Sportclub Emma — Chevremont
Eindhoven — Brabantia
V.V.V. — Maurits
Bleyerheide — Helmondia.

WERELDRECORDS VERBETERD

Columbus. — Tijdens zwemwedstrijden tussen de ploegen van de Universiteiten van Ohio en Iowa, welke te Columbus werden gehouden, werden twee wereldsrecords verbeterd.

Dich Cleveland won de 100 yards vrije slag in 49,6 sec., waarmee hij 0,1 sec. onder het bestaande wereldrecord bleef. Het oude record stond sedert 18 Maart 1944 met 49,7 op naam van Alan Ford (V.S.) te New Haven gevestigd.

De 100 yard rugslag werd door Jack Taylor afgelegd in 56.5 sec. Ook deze prestatie betekende een nieuw wereldrecord. Het oude stond met 56.8 sec. op naam van Adolf Kiefer (V.S.). dat hij op 26 Februari 1944 te Annapolis vestigde.

GIEL DE ROODE K.O.

Liverpool. — De jonge Engelse bokser Wally Thom heeft in Liverpool de Scheveninger Giel de Roode door knock-out in de vijfde ronde verslagen. Deze welterpartij was afgesloten voor tien ronden. Het was de eerste k.o.-nederlaag in de carrière van De Roode.

OEFENWEDSTRIJD NED. ELFTAL

's-Gravenhage. — Het voorlopige Nederlandse elftal speelt Woensdag 21 Februari te Amsterdam een oefenwedstrijd met het oog op de interlandwedstrijd tegen België op 15 April. De wedstrijd gaat tegen de Engelse eerste divisie-club Middlesbrough. Het Nederlandse elftal is als volgt samengesteld: doel: Kraak (Stormvogels); achter: De Jong (A.D.O.) en Schijvenaar (E.D.O.); midden: Van Schijndel (S.V.V.), Terlouw (Sparta) en Biesbrouck (R.C.H.); voor: Van der Tuyn (Hermes DVS), Kuneman (H.B.S.), Van Melis (Eindhoven), Lenstra (Heerenveen) en Groeneveld (Haarlem).

INGEZONDEN

(Buiten verantwoordelijkheid v.d. Redactie)

ACHTERUITSTELLING?

Met belangstelling, benevens verbazing, heb ik in Uw editie van Donderdag j.l. onder het hoofd: **„De Telegraaf" licht zijn lezers voor"**, kennis genomen van de inlichtingen die de Telegraaf-correspondent te New York weet te verschaffen omtrent het „Hotel plan" en de „Mauretania-affaire".

Het wil mij voorkomen, dat genoemde correspondent in New York bij het schrijven van dit artikel dingen heeft gelanceerd, die in zijn ogen misschien waarheden schenen, maar die wel den neergeschreven op een wijze, die aan de Nederlandse lezers de grootste onbillijkheden suggereert, zonder, dat het blijkbaar de moeite waard geacht wordt, die suggesties te bewijzen.

Er is blijkbaar een merkwaardige beweging over de „Mauretania-affaire" gaande; wat ik er van weet — door de verklaring van de Toeristen Commissie in Uw blad (als ik dus onjuistheden schrijf, dan schrijf ik die in „commmissie") — is, dat de plaatselijke handel ten onzent is bezweken voor de dringende verzoeken welke haar van de Cunard Lines Co. bereikten.

Wij kunnen weinig bewondering hebben voor deze zwenking, maar het blijft een feit, dat zelfs het motief van broodnijd dat door „De Telegraaf" gelanceerd wordt niets te maken heeft met „achteruitstelling" die op Aruba de gemoederen zo hevig beroert.

Ten aanzien van de verwikkelingen rond het „Hotelplan"

ARUBA

PROPAGANDA VOOR ARUBA IN COLOMBIA.

Dezer dagen maakten wij kennis met de Directeur-eigenaar van een der grote Colombiaanse bladen „El Mundo", de heer José Manuel Benitez. De heer Benitez maakt een reis om artikelen van de omliggende landen voor zijn blad te schrijven, voor welk doel hij een 12-tal dagen op Aruba verbleef en een even lange tijd op Curaçao denkt door te brengen. Zijn bedoeling is te schrijven over de handel, voorts interesseert hij zich zeer voor culturele en sociale berichten. Van verschillende grote zaken ontving hij advertenties met foto's ter ondersteuning van zijn campagne en hij toonde zich zeer tevreden over de bereikte resultaten.

Op ons verzoek vertelde hij iets over zijn woonplaats Ibague, een stad van 200.000 inwoners dicht bij Barranquilla. Er is ook en persvereniging, de Circule national de Periodistas met hoofdzetel te Bogota. In Colombia verschijnen een 30-tal dagbladen, waarvan reeds 6 alleen in Bogota. „El Mundo" wil zijn lezers vooral inlichten over de omliggende landen en ook grafisch bizonderheden geven.

Met waardering sprak de heer Benitez over de Colombiaanse Consul op Aruba, dr Max Lopez Guevara, advocaat en een bewonderaar van Aruba, die alles in het werk stelde om de journalist in contact te brengen met ieder, die voor hem van belang kon zijn.

Wij wensen onze Colombiaanse collega veel succes op zijn reis.

Engeland en Canada dienen nieuwe moties van wantrouwen in

Engeland

Londen. — Winston Churchill en vijf andere leden van de conservatieve partij hebben Vrijdag een nieuwe motie van afkeuring van het beleid der Britse socialistische regering ingediend. In de motie, die Dinsdag in behandeling komt, wordt afkeuring uitgesproken over het beleid ten aanzien van het plan om in midden-Afrika op uitgebreide schaal grondnoten te doen verbouwen.

Canada

Ottawa. — Het Canadese Lagerhuis heeft twee motie van wantrouwen in de regering, ingediend door de oppositie verworpen. Met 146 tegen 15 stemmen werd de eis tot verplichte militaire opleiding bij de reserve voor de binnenlandse verdediging verworpen.

In de andere motie werd de regering er van beschuldigd, dat zij in gebreke is gebleven ten aanzien van het geven van leiding voor het op de been brengen van strijdkrachten voor het vervullen van haar internationale verplichtingen, en van het nemen van stappen ter bestrijding van inflatie en de hoge kosten van levens-onderhoud. De motie werd verworpen met 115 tegen 46 stemmen.

OM 38e BREEDTEGRAAD

Lake Success. — Trygve Lie heeft Vrijdag verklaard dat voortdurend overleg wordt gepleegd tussen alle landen, die deelnemen aan de actie der Verenigde Naties in Korea, over kwesties betreffende de 38ste breedtegraad. Lie zei, dat dergelijke kwesties opgenomen zijn in het overleg tussen het verenigde commando en de landen, die deelnemen aan het optreden in Korea, een overleg, dat betrekking heeft op „zaken van militaire politiek".

RECHTEN VOOR JAPAN.

Tokio — Generaal MacArthur heeft de Japanse regering gemachtigd regelrecht met buitenlandse diplomaten te onderhandelen zonder tussenkomst van de bezettingsmogendheden. De Japanse regering mag thans direct onderhandelen over onderwerpen als bescherming van de Japanse onderdanen in het buitenland, kwesties betreffende auteursrechten en patenten en de Japanse vertegenwoordiging in het buitenland.

PERSISCH-RUSSISCHE HANDELSOVEREENKOMST

Teheran. — Naar officieel is bekendgemaakt is tussen de Sovjet Unie en Perzië een overeenkomst getekend, betrekking hebbend op de levering van 7000 ton tabak door Perzië in ruil voor de levering van 29.600 ton suiker door de Sovjet Unie. De uitwisseling geschiedt in het kader van de conventie van 4 November 1950.

„LA PRENSA"

Buenos Aires. — Vertegenwoordigers van „La Prensa en van de vakbond van krantenverkopers zijn gisteren bijeengekomen om een einde te maken aan de boycot, die het blad thans reeds drie weken heeft verhinderd te verschijnen. De besprekingen zullen Maandag worden voortgezet.

ACHTERUIT VLIEGEN.

Het A.N.P. won, naar aanleiding van het Engelse plan, om passagiers voor groter veiligheid achteruit te doen vliegen, informaties is, bij de heer J. W. F. Backer, directeur van de Rijksluchtvaartdienst, James Woodruff, Stationmanager van Panam, Smyrnoff en een stewardess.

Allen verwierpen het plan, als niet aan het doet beantwoordend en moeilijk uitvoerbaar.

AGENDA

WEST-END: „The men" Zaterdag 19 en 21.15 uur, Zondag 10.30 en 20.30 uur; „Ghost of Zorro" Zondag 16.30 uur; „Far Frontier" Zondag 18.30 uur.

CINELANDIA: „Return of the Frontiersman" Zaterdag 21 uur, Zondag 20.30 uur; „The rangers ride" Zaterdag 19 uur; „The gentleman from California" Zondag 18.30 uur.

ROXY: „The big lift" Zaterdae 19 en 21 uur; „Amores y canciones" Zondag 10.30 uur; „Gun runnr" Zondag 16.30 uur; „The broken arrow" Zondag 18.30 uur.

MILITAIR KAMP SUFFISANT: Bonte Avond 20 uur (Zaterdagavond).

RIFSTADION: Baseballwedstrijd Quisqueya — Sithoc Zondag 10 uur; Sportdemonstratie Zondag 16 uur; Voetbalwedstrijden S.U.B.T. Jr. — Sithoc Jr. 19 uur; S.U.B.T. 1 — Sithoc 1 Zondag 20 uur.

GENEESKUNDIGE DIENST: De dienst in het stadsdistrict en de Havendienst worden van Zaterdag 16 Februari 18 uur af tot Zondag 17 Februari 18 uur waargenomen door de gouvernements-geneeskundige M. Taytelbaum, arts, Pietermaai 6-A, tel. 1750.

APOTHEKEN: De weekdiensten der apotheken worden waargenomen door: **Botica Juliana**, Julianaplein 6, tel. 2480 en **Botica Central**, Bredestraat 45 (O), tel. 3281.

COLONNE RODE KRUIS: Ingeval van nood bellen: J. R. v. Geffen, tel. 1189 (dag en nacht).

WAAR HALEN WIJ BENZINE?

Dit week-end kunnen wij benzine halen by: Dario Cardoze — Luna Park; H. C. Galmeyer — Cerito; Servicenter — Van Engelen; J. R. Elsevier — Gasparito; J.H. Jonckheer — St. Helena; H. J. Scheidelaar — Mundo Nobo; A. D. Capriles & Co — Oranjestraat; H. Winkel — Hendrikplein en J. Isa, Hato.

BEKENDMAKING

Bij de politie in de Nederlandse Antillen bestaat voor mannelijke Nederlandse onderdanen gelegenheid voor dienstneming als adspirant-agent.

EISEN:
Leeftijd: 21 tot en met 28 jaar;
Lengte: tenminste 1.75 meter;
Lichamelijk geschikt zijn;
voldoende algemene ontwikkeling bezitten.

Gedurende het eerste jaar worden de adspiranten opgeleid tot agent van politie 2e klasse.

Bezoldiging bij indiensttreding:
Ongehuwd ƒ 1944.— per jaar;
Gehuwd ƒ 1980.— per jaar.

Bezoldiging als agent van politie 2e klasse:
Ongehuwd ƒ 2436.— tot 2880.— per jaar;
Gehuwd ƒ 2700.— tot 3600.— per jaar.

Bovendien de voor ambtenaren vastgestelde toelagen en een kledingtoelage ad ƒ 120.— per jaar.

Eigenhandig geschreven sollicitatie (niet getypt) met bijvoeging van een uittreksel geboorteregister vóór 1 April 1951 in te dienen bij de Hoofdcommissaris van Politie te Willemstad.

De Hoofdcommissaris van Politie,
E. L. VENEMA.

SCHEEPSREPARATIE C.P.N.: Wachtdienst, A. Visser van 7 — 15 uur, tel. 1193.

OPENSTELLING TELEGRAAFKANTOREN:
Kantoor Hato: werkdagen van 07.00 — 18.45
Kantoor Handelskade 6; werkdagen van 07.00 — 19.45.
Kantoor Wilhelminaplein (CWZ-gebouw): dagelijks dag en nacht.

WIT-GELE KRUIS: De nachtdienst der verpleegsters wordt waargenomen door: Zuster Mestrom, Marktstraat 1, tel. 1836.

CUROM.

Zaterdag: 17.30 Muziek voor de jeugd; 17.50 Uitzending voor de Strijdkrachten; 18.20 Dinermuziek; 18.45 Nieuws; 19.00 Uitzending in het Papiament; 19.30 „Wat de handel biedt"; 20.30 „Jij en ik en de radio"; 22.00 „Gezinsverzorging"; 22.10 Noord Atlantica; 22.25 Nieuws en Sluiting.

Zondag: 9.00 Protestantse kerkdienst; 10.00 Zondagmorgenmelodie; 11.30 Katholieke morgenwijding; 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuws; 12.45 Wim Statius Muller; 13.00 Sluiting; 18.30 Voor de Protestantse jeugd; 18.45 Nieuws; 19.00 Uitzending in het Papiament; 19.30 „Spreekt met Vlaanderen"; 20.10 Caraibisch overzicht; 20.20 „De stem van Amerika"; 21.20 Culturele curiosa; 21.40 Gramofoonplaten; 21.55 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

Zaterdag: 19.00 Nieuws; 19.20 Rubriek voor de Vrouw; 19.30 „Van het witte doek"; 20.00 Nieuws; 20.05 **Een pianorecital door Wim Statius Muller**; 20.20 Cabaretprogramma; 21.06 Gram. muz.; 21.13 Avondgebed; 21.16 Nieuws en Sluiting.

Zondag: 19.00 Nieuws; 19.20 Artistiek Dagboek; 19.30 Concertgebouworkest; 19.50 Prinses Marijke programma; 20.00 Caraibisch Commentaar; 20.10 „Zondagavond-Serenade"; 20.30 Protestantse Studiodienst; 21.00 Sportreportages; 21.26 Nieuws en Sluiting.

AVROS.

Zaterdag 16.00 Kinderuurtje; 17.00 Maandagcent-actie; 17.15 Voor de jarigen; 18.00 Verzoekprogramma; 18.40 Nieuws; 19.01 „Hit Parade"; 19.30 Spiritisme; 19.45 Dansmuziek; 20.55 Nieuws en Sluiting.

Zondag: 7.00 Chopin muziek; 7.30 Kerkdienst; 8.45 Klassieken; 9.30 Morgenwijding; 10.00Suite Populair van De Falla; 10.15 Ziekenuurtje; 11.00 Lunchmuziek; 12.00 Sluiting; 15.00 Voor jarige Hindostani; 16.00 „Opera Concert"; 16.30 Voor de jarigen; 17.00 The Lutheran hour; 17.15 Naar bed; 17.25 Nieuwe Gramofoonplaatjes; 17.45 Voor Jarigen op de Antillen; 18.00 Nonet; 18.15 Lichte muziek; 18.40 Zuid Amerikaanse liederen; 19.00 Nieuws; 19.20 Celloconcert in b van A. Dvorak; 20.00 Natuur Centrum Suriname; 20.15 Trio No. 1 in Bes van Fr. Schubert; 21.00 Weekoverzicht; 21.20 Sluiting.

EMMASTAD

Telegram Afdeling:

Weekend Wacht: 17 Febr. (18.30) — 19 Febr. (7.30): J. Kokshoorn, tel. 2038; b.g.g. tel. 2400.

Personeel Afdeling:
17 en 18 Febr.: W. Lambij, Bernhardlaan 4, tel. 2330.

Materialen Afdeling:
17 en 18 Febr.: P. Berends, JD Fiscusweg 2, tel. 4320.

Geneeskundige Dienst:
17 Febr. (12.30) — 19 Febr. (7.30): Dr Podvinec, tel. 2624; b.g.g. tel. 2409.

C.S.M.

Rederij:
17 Febr.: J. Hemmes, tel. 2701.
18 Febr.: P. J. Hesper, tel. 2710.

Scheepsagentschap:
17 Febr. 08.00 — 18.00 uur kantoor, tel. 2458—2551; 17 en 18 Febr.. 18.00 —08.00 uur J. H. Allebe, tel. 2099.
18 en 19 Febr. 08.00 — 08.00 uur A. Bloemink, te. 2288.

Dok Afdeling:

17 en 18 Febr.: J. P. Marcussen, tel. 2420.

Bioscoop: Zaterdag: „Devil's Doorway"; Zondag: „Cinderella". Toegang boven 14 jaar. Van 14—16 uitsluitend onder geleide.

Ons feuilleton

13 en één

33.

Zijn wilde uitbarsting deed een uitdrukking van grote ernst verschijnen op elk gelaat. Iedereen begreep, wat er gebeurd was met Will Little. Laufer-Hirth, die een grote tedere vriendschap voelde voor zijn overgevoelige scretaris sloeg hem beschermend een stevige arm om de schouders en bracht hem zo naar bed in de hoop, hem daar weer te kunnen kalmeren met warme whiskey-grocs.

Maar één was er, op wie de woorden van Will Little een eigenaardige uitwerking hadden. Dat was Mahmun. Hij was overeind gesprongen bij de zonderlinge woorden van Will Little en het scheen, dat het afgrijzen, dat uit Little's woorden klonk, weerkaatst werd in de ogen van Mahmun. Zijn gelaat was ziekelijk bleek geworden en zijn ogen rolden in zijn hoofd.

„Die kleine man weet het", fluisterde hij. „Hij heeft vizioenen gezien! Zo zal het geschieden!"

* * *

Savoy, die zag welk een grote verandering er over de man gekomen was, meende van de gelegenheid gebruik te moeten maken, door hem op een onbewaakt ogenblik aan te moeten vallen.

„Zelfs het Noodlot kan afgewend worden, als wij vooruit gewaarschuwd zijn", zeide hij. „Vertelt u mij maar eens alles, wat u van Mr Domino weet. Waar bewaarde hij de Bloem des Hemels?"

Het had er alle schijn van, of Savoys onverwachte aanval succes zou hebben. Bevangen van vrees scheen hij te zullen zwichten voor het heldere brein van Savoy. Hij opende zijn mond reeds om antwoord te geven op Savoys vraag, toen hij zich bedacht en zij een sluwe trek over zijn gelaat zagen glijden.

De man scheen zichzelf een ogenblik later alweer geheel in bedwang te hebben, want op rustige toon zeide hij:

„Eerst zal ik met Kapitein Temple mee gaan. Wij zullen een zaklantaren meenemen en zien, waar het spoor heen voert."

„Daarmee zult u alleen maar tijd verspillen —"

„De eeuwigheid is vol tijd", antwoordde Mahmun.

Hij wendde zich vlug om, toen er voetstappen klonken in de gang. Mc Intosh en Kapitein Temple verschenen in de ingang van de kamer, elk gewapend met een zaklantaren.

„Wij zullen beginnen, waar het spoor begint", zeide Temple en liep naar het venster, waaronder hij de gesmolten sneeuw ondekt had. Hij opende het venster en knipte zijn lantaren aan, toen de binnendringende wind alle kaarsen uitblies Mc Intosh kwam naast hem staan en samen keken zij naar buiten. Een verblindend witte cirkel van helder wit licht beet zich een gat in de duistere nacht en kleine glinsterende sneeuwvlokken dwarrelden als vlinders in die lichtstraal rond. De afstand van het vensterkozijn tot de grond was niet groot en de beide mannen sprongen over het kozijn naar buiten en kwamen terecht in een ondiepe kuil, die reeds in de sneeuw was geweest, voordat zij naar buiten sprongen. Mahmun, die schoenen en een dikke overjas had aangetrokken, volgde hun voorbeeld.

„Ga je mee, Savoy?" riep Temple naar binnen.

„Neen, dank je", riep Savoy terug. „Ik ben niet sterk in het zoeken naar sporen. Ik zal hier op jullie blijven wachten en als je terug komt, zal ik je misschien het een en ander kunnen vertellen. En zul je bij de oever van het meer goed uitkijken? Het is best mogelijk, dat iemand daar iets heeft verloren. Vergeet niet, dat de ware misdadiger altijd een manchetknop of een schoenveter op het toneel van de misdaad achter laat om de detective het zoeken te vergemakkelijken. Maar in die losse sneeuw zou men een manchetknop of een schoenveter natuurlijk niet zien, zodat het wel iets zal zijn, dat meer in het oog valt. Laten wij zeggen — de turban van Mr Domino of iets dergelijks!"

Met een slag sloeg hij het venster dicht, zodat het antwoord van Temple niet te verstaan was en liep de gang in. De Philippijnse bedienden gaf hij last een vuur aan te leggen in de grote zitkamer en liep dan met gebogen hoofd peinzend naar het einde van de vestibule. In de zitkamer ging hij op een lage stoel bij het smeulende haardvuur zitten. Na enige tijd verschenen de bedienden met nieuwe brandstof en wakkerden het vuur aan. Hij scheen niets van hun werkzaamheden te bemerken; in gepeins verzonken wachtte hij de terugkeer van Temple, Mc Intosh en Mahmun af.

Van de drie mannen was het Kapitein Temple, die het eerst de zitkamer binnenkwam en er was iets uitdagends in zijn houding.

„En heb je het gevonden?" vroeg Savoy scherp.

Temple smeet iets met een wild gebaar op de tafel. Het was een paar el doorweekte zijde — een maal de turban van Mr Domino.

„Hoe voor de duivel wist je dat?" beet hij Savoy toe. „En hoe voor de duivel wist je, dat die man niet op zijn kamer zou zijn? Savoy, ik vind, dat het meer dan tijd geworden is, dat je eindelijk eens vertelt wat je bekend is. Ik begin meer dan genoeg te krijgen van al die geheimzinnigheden."

Savoy liet zich met een diepe zucht achterover vallen in zijn stoel.

„Het spijt me, dat je dat stuk zijde gevonden hebt", zeide hij. „Ik was er al bang voor — verdraaid man, dat werpt mijn hele theorie omver."

„Oh ja?" hoonde Temple, die niet wist wat hij zeggen moest op dat ogenblik.

Savoy staarde geruime tijd peinzend voor zich uit, doch toen hij eindelijk de ogen opsloeg waren zij niet langer dof en somber, maar helder en schitterend van opwinding.

„Zoudt u me misschien het genoegen willen doen me te zeggen, waarde kapitein, welke betekenis U hecht aan die stille getuige?" En hij wees op het stuk natte zijde.

„Ik mag hangen als ik het weet", gromde Temple. „Dat stuk zijde zegt ons alleen, dat Domino naar de oever van het meer is gegaan en dat is eigenlijk iets, dat we al lang wisten."

„Aha — en verder?"

„Ja, waar kan hij heen gegaan zijn? Het water in? Dat kan alleen, als hij een boot gehad heeft — en dat is niet het geval geweest — of wanneer hij zich door verdrinking van het leven heeft willen beroven en dat is niet erg aannemelijk."

„Of?" vroeg Savoy.

„Hij zou langs de oever van het meer hebben kunnen lopen, op de smalle strook tussen de rand van het water en de rand van de sneeuw. Op die strook is alle sneeuw namelijk weggespoeld door de doorlopende golven van het water."

„Lijkt het je ook niet aanbevelenswaardig, om aan alle mogelijkheden te denken?" vroeg Savoy.

„Ja natuurlijk — maar hij kan toch niet de lucht ingevlogen zijn?"

„Neen, maar heb je wel gedacht aan dat hoogst gunstig gelegen huis aan de oever van het meer?"

„Natuurlijk — natuurlijk heb ik daaraan gedacht. En Blout en Mc Intosh en ik zullen daar een onderzoek gaan instellen, als we ons fatsoenlijk hebben kunnen kleden. En als Domino daarheen gegaan is — en ik zou heus niet weten, waar hij anders zou kunnen zijn — moeten wij natuurlijk een spoor in de sneeuw vinden van de rand van het meer naar het huis zelf."

„O, denk je dat? Nu veel geluk. Maar voor het geval, dat je uren zoudt moeten blijven zoeken, wil ik je wel het een en ander vertellen. Je zult natuurlijk geen enkel spoor in de sneeuw vinden, maar als je goed uit je ogen kijkt zul je zien, dat er een steiger aan de oever van het meer is gebouwd, recht tegenover het huis en van die steiger loopt een dikke staaldraad naar een schuur, die tegen het huis is aangebouwd —".

„Goede God! Nu begrijp ik het! Waarom zeg je zulke dingen niet eerder, Savoy? Als jij zo'n kabel gezien hebt, waarom —"

„Maar ik heb die kabel helemaal niet gezien. Ik ben nooit bij dat huis geweest —"

„Hoe weet je het dan?"

„Ik vroeg de twee Philippijnse bedienden, of er misschien een soortgelijke installatie was en nadat zij een paar minuten diep hadden nagedacht bevestigden zij mijn vermoeden."

„Maar man, die kabel kan de verklaring zijn van het hele geheim."

„Dat dacht ik eerst ook. Maar nu hebt u die turban gevonden en ik vrees, dat die kabel nu helemaal geen betekenis meer heeft. Vandaar", voegde hij er enigszins spottend aan toe, „dat ik u alles ervan verteld heb!"

* * *

Mc Intosh en Mahmun waren naar binnen gekomen en Savoy keek Mahmun strak in het gelaat.